

ALIEN SF-013-98

CLIVE BARKER

ALIEN
SF

013

CLIVE BARKER PAKLENO SRCE

PAKLENO
SRCE

Clive Barker
PAKLENO SRCE

NASLOV IZVORNIKA
"The Hellbound Heart"

Copyright © 1986 by Clive Barker

Sva prava pridržana. Dijelovi ove publikacije ne smiju se reproducirati ili koristiti u bilo kojem obliku ili bilo kojim sredstvom, elektroničkim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje i snimanje, ili bilo kakvim informatičkim sustavom za pohranu ili obnavljanje, bez pismene dozvole izdavača.

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna biblioteka, Zagreb

UDK 820-31=862

BARKER, Clive

Pakleno srce / Clive Barker ; [prijevod Mario Jović]. - Zagreb : Zagrebačka naklada, 1998. - 137 str. ; 17 cm. - (Alien SF ; 013)

Prijevod djela: The Hellbound Heart.

ISBN 953-6234-41-6

980220084

Clive Barker

ZAGREBAČKA NAKLADA

ZAGREB, 1998.

Za Mary

*Žudim za razgovorom
s nekim duhom starog ljubavnika
koji je umro
prije nego što je rođen bog Ljubavi*

JOHN DONNE: *Ljubavno božanstvo*

JEDAN

Frank je bio tako usredotočen na rješavanje zagonetke Lemarchandove kutije da nije čuo kada je veliko zvono počelo zvoniti. Uređaj je konstruirao vrhunski majstor i zagonetka je bila u ovome - iako mu je bilo rečeno da kutija sadrži čudesa, izgledalo je da jednostavno nema načina da ju se otvori; ni na jednoj od njezinih šest crno lakiranih ploha nije bilo ni traga postojanju pritisnih točaka koje bi odvojile jedan dio ove trodimenzionalne slagalice od drugog.

Frank je već vidio slične slagalice - uglavnom u Hong Kongu, proizvodi kineskog ukusa u izradi apstrakcija od drveta - ali oštiri i tehnološkom geniju Kineza Francuz je dodao perverznu logiku svojstvenu samo njemu. Ako je sustav slagalice i postojao, Frank ga nije uspio pronaći. Tek nakon nekoliko sati pokušaja i pogrešaka slučajan raspored prstiju, točnije srednjaka i malog prsta, donijeli su ploda; gotovo nečujan klik, a onda - pobjeda! - dio kutije odvojio se od svojih susjeda.

To je donijelo dva otkrića.

Prvo je bilo da su unutarnje površine glatko polirane. Frankov je odraz - iskrivljen, nepotpun - klizio lakom.

Drugo, da je Lemarchand, koji je u svom vremenu izrađivao ptice pjevice, konstruirao kutiju tako da je njezino otvaranje aktiviralo glazbeni mehanizam koji je počeo zveckati kratku melodiju uzvišene jednostavnosti.

Ohrabren uspjehom, Frank je nastavio grozničavije raditi na kutiji, hitro pronalazeći nova svrstavanja izdubljenih pukotina i nauljenih kukica koje su zauzvrat otkrivale nove strukture. I svako novo rješenje - svaki novi polukret, ili povlačenje - unosilo je nove glazbene elemente u melodiju - melodija je bila kontrapunktirana i razvijana sve dok se početni ton nije izgubio u ukrašavanju.

U jednom trenutku njegovog rada zvono je počelo zvoniti - postojana sumorna zvonjava. Nije ga čuo, barem ne svjesno. Ali kada je slagalica bila gotovo dovršena - unutrašnjost koja je izgledala poput raspletene ogledala - postao je svjestan tako snažnog grčenja želuca na zvonjavu zvona, kao da je zvonilo polovicu njegovog života.

Podigao je pogled sa svog posla. Na nekoliko je trenutaka pretpostavio da buka dolazi odnekud izvana, s ulice - ali brzo je odbacio tu pomisao. Bila je gotovo ponoć kada je počeo raditi na ptičarevoj kutiji; proteklo je nekoliko sati od tada - sati kojih se ne bi sjećao da nije imao sat na ruci. U gradu nije bilo crkve - koliko god očajne za vjernicima - koja bi zvonila za misu u to doba noći.

Ne. Zvuk je dolazio iz mnogo veće udaljenosti, kroz vrata (još uvijek nevidljiva) za čije je otvaranje Lemarchandova čudesna kutija bila konstruirana. Sve što je Kircher, koji mu je prodao kutiju, obećao, bilo je istinito! Bio je na pragu novog svijeta; područja beskrajno udaljenog od sobe u kojoj je sjedio.

Beskrajno udaljenog, ali sada neočekivano blizu.

Pomisao mu je ubrzala dah. Profinjeno je predvidio ovaj trenutak; isplanirao je ovo cijepanje vela uz pomoć sveg znanja koje je posjedovao. Za nekoliko će trenutaka biti ovdje - oni koje je Kircher nazivao Cenobiti*, redovnici Reda Posjekotine. Dozvani i odvojeni od pokusa o visokim dosezima zadovoljstva da donesu svoje vječno mlade umove u svijet kiše i neuspjeha.

Protoklog je tjedna neprekidno radio da bi pripremio sobu za njih. Gole su daske bile pomno izribane i posute laticama. Kod zapadnog je zida postavio neku vrstu oltara za njih, koji je ukrasio izborom darova za pomirenje koji će prema Kircherovim uvjerenanjima osigurati njihovu uslugu: kosti, bomboni, igle. Vrč njegove mokraće - rezultat sedmodnevnog sakupljanja - ležao je na lijevoj strani oltara, ako bi zatražili kakvu spontaniju gestu samooskvrnuća. Na desnoj strani bila je tacna golubičjih glava, za koje je Kircher također savjetovao da budu pri ruci.

Nije nepažnjom izostavio niti jedan dio rituala prizivanja. Nijedan kardinal željan uskakanja u ribičke čizme nije mogao biti temeljitiji.

Ali sada, kada je zvonjava zvona postala glasnija utapajući glazbu iz kutije, bio je uplašen.

Prekasno, promrmljao je sam sebi, nadajući se da će suzbiti rastući strah. Lemarchandov je uređaj bio otvoren; posljednji je trik bio riješen. Nije ostalo vremena za okolišanje i žaljenje. Ipak, nije li riskirao i život i zdrav razum da bi omogućio skidanje vela? Čak se i sada prolaz otvarao zadovoljstvima za čije postojanje nije znalo više od šačice ljudi, a mnogo manje ih je *osjetilo* - zadovoljstva

---

* *cenobit* - redovnik koji živi u zajednici (cenobiju, samostanu) nap. prev.

koja će ponovo odrediti granice osjećaja, koja će ga osloboditi sumornog kruga žudnje, zavođenja i razočarenja koji ga ustrajno prati od rane mladosti. Bit će promijenjen tim znanjem, zar ne? Ni jedan čovjek ne može doživjeti dubinu takvog osjećaja i ostati nepromijenjen.

Gola žarulja u središtu sobe se zatamnila i bljesnula; bljesnula i ponovno se zatamnila. Pratila je ritam zvona, jače svijetleći na svaki udar. U stankama između udara zvona tama je u sobi postala potpuna; izgledalo je kao da je svijet na kojem je bio dvadeset i devet godina prestao postojati. Tada bi se zvono ponovno oglasilo i žarulja bi tako snažno svijetlila kao da se nikada neće ugastiti i u tih nekoliko dragocjenih sekundi stajao je na poznatom mjestu, s vratima koja su vodila van i dolje, na ulicu, i s prozorom kroz koji je - da je imao volje (ili snage) maknuti kapke - mogao ugledati nagovještaj jutra.

Sa svakim udarom zvona svjetlo sijalice je otkrivalo nešto. Pod svjetlom je vidio oderani istočni zid; vidio je kako cigla na trenutak gubi homogenost i eksplodira; vidio je, u tom istom trenutku, mjesto iza sobe iz kojeg je dolazila zvonjava zvona. Svijet ptica, zar ne? Golemi kosovi zarobljeni vječnom olujom. To je bio sav smisao koji je uspio izvući o području iz kojeg su - čak i sada - dolazili hijerofanti*: da je u metežu i prepuno krhkih, polomljenih stvari koje su se podizale i padale i ispunjavale tamni zrak stravom.

---

* *hijerofant* - jedan od najuglednijih svećenika u antičkoj Grčkoj; upravljao obredima Eleuzinskih misterija - tajnih vjerskih obreda u antičkoj Eleuzini u svezi s kultom Demetre (boginja plodnosti i poljodjelstva) i Perzefone (kći Zeusa i Demetre, žena Hada, vladarica podzemlja)
nap. prev.

I onda, zid je ponovno bio cijel, a zvono se utišalo. Sijalica je zatreperila. Ovoga se puta ugasila bez nade za ponovno paljenje.

Stajao je u tami i šutio. Čak i da se mogao sjetiti riječi dobrodošlice koje je pripremio, jezik mu ih ne bi izgovorio. Bio je mrtav u njegovim ustima.

A onda, svjetlost.

Dolazila je od *njih*: od kvarteta Cenobita koji su se sada, sa zidom zatvorenim iza njih, nalazili u sobi. S njima je stigla nepostojana fosforescencija, poput sjaja riba u velikim dubinama: plavo, hladno, neočaravajuće. Frank se iznenada dosjetio da se nikada nije zapitao kako oni izgledaju. Njegova je mašta, iako bogata što se tiče prijevare i krađe, bila siromašna u drugim stvarima: vještina zamišljanja ovih uzoritosti bila je izvan njegovih moći, pa nije ni pokušao.

Zbog čega je onda bio tako nesretan kada je spustio pogled na njih? Da li su uzrok ožiljci koji su prekrivali svaki centimetar njihovih tijela: meso je bilo kozmetički izbušeno i izrezano i pokopčano pribadačama i kopčama, a zatim naprašeno pepelom? Da li je to miris vanilije koji su donijeli sa sobom, čija je slatkoća slabo prikivala smrad? Ili je bilo to što, dok je svjetlost jačala i dok ih je pozornije promatrao, nije vidio ništa od radosti, ili čak ljudskosti na njihovim osakaćenim licima: samo očaj i pohlepu koja ga je tjerala na pražnjenje crijeva.

“Koji je ovo grad?” upitalo je jedno od njih. Frank je imao problema sa sigurnim pogađanjem govornikovog spola. Odjeća, čiji su pojedini dijelovi bili prišiveni i *za* i *kroz* kožu, sakrivala je intimne dijelove tijela, a ništa se nije nalazilo u talozima glasa ili u svojevoluminoznoj unakaženoj liku što bi pružilo najmanji trag. Kada je govorilo kuke,

koje su probadale očne kapke i bile povezane zamršenim sustavom lanaca, koji su prolazili kako kroz meso tako i kroz kosti, za slične kuke koje su probadale donju usnu, su se trzale zbog pokreta otkrivajući svjetlucavo meso ispod.

“Pitao sam te nešto”, reklo je. Frank nije odgovorio. Ime ovog grada bila je posljednja stvar na koju je mislio.

“Da li razumiješ?” upitalo je stvorenje pored prvog govornika. Glas je, za razliku od glasa njegovog prijatelja, bio lagan i mukao glas uzbuđene djevojke. Svaki centimetar glave bio mu je istetoviran zamršenom rešetkom i u svako je sjecište vodoravnih i okomitih linija bila zabodena pribadača s glavom dragulja sve do kosti. Jezik je bio ukrašen na sličan način. “Da li ti uopće znaš tko smo mi?” upitalo je.

“Da”, napokon je rekao Frank. “Znam”

Naravno da je znao; on i Kircher proveli su duge noći u razgovorima o nagovještajima sakupljenima iz Bolingbrokeovih i Gilles de Raisovih dnevnika. Sve što je čovječanstvo znalo o Redu Posjekotine znao je i on.

Pa ipak ... očekivao je nešto drugačije. Očekivao je neki znak nebrojenih divota kojima su imali pristup. Mislio je da će doći sa ženama, prije svega; crnokosim ženama, plavokosim ženama, obrijanim ženama obučanim za čin ljubavi: njihove usne namirisane, njihova bedra drhte od želje za širenjem, njihove stražnjice teške, baš kako ih voli. Očekivao je uzdahe i malaksala tijela raširena po cvijeću na podu poput živog tepiha; očekivao je djevice, kurve čija je svaka pukotina spremna na njegovo traženje i čije bi ga vještine odvele - *gore, gore* - do nesanjanih ekstaza. U njihovim bi rukama svijet bio zaboravljen. Bio bi uzvišen svojom požudom, umjesto prezren zbog nje.

Ali ne. Ni žena, ni uzdaha. Samo ove bespolne stvari, s njihovim naboranim mesom.

Sada je progovorio treći Cenobit. Njegov je lik bio tako strahovito izrezan - rane su bile njegovane sve dok se nisu napuhnule - da su mu oči bile nevidljive, a riječi su mu bile nejasne zahvaljujući izobličenoj usta.

“Što želiš?” upitao ga je.

Pogledao je ovog govornika ponnije nego prethodno dvoje. Njegov se strah otapao sa svakom sekundom koja je prošla. Sjećanja na zastrašujuće mjesto iza zida već su uzimala. Ostao je s ovim oronulim nakazama; s njihovim smradom, njihovom neobičnom izobličenošću, njihovom očitom krhkošću. Jedina stvar koje se trebao bojati bila je mučnina.

“Kircher je rekao da će vas biti pet”, rekao je Frank.

“Inženjer će doći ako trenutak zavrijedi”, stigao je odgovor. “A sada, ponovno te pitamo: *što želiš?*”

Zašto im ne bi dao iskren odgovor? “Užitak”, odgovorio je. “Kircher je rekao da znate sve o užitku.”

“Oh, znamo”, odgovorio je prvi. “Sve što si ikada poželio.”

“Da?”

“Naravno. Naravno.” Buljio je u njega svojim isuviše mrtvačkim očima. “O čemu si maštao?” upitao je.

Pitanje ga je, postavljeno ovako otvoreno, zbunilo. Kako se može nadati da će izraziti prirodu fantazija koje je proizveo njegov libido?

Još je uvijek tragao za riječima kada je jedan od njih progovorio. “Ovaj svijet ... razočaran si njime?”

“Poprilično”, odgovorio je.

“Nisi prvi koga su umorile njegove trivijalnosti”, stigao je odgovor. “Bilo je i drugih.”

“Ne tako mnogo”, rešetkasto je lice dodalo.

“Istina. Najviše nekolicina. Ali malo ih se usudilo upotrijebiti Lemarchandovu konfiguraciju. Ljudi poput tebe, gladni novih mogućnosti, koji su čuli da posjedujemo vama nepoznate vještine.”

“Očekivao sam -” počeo je Frank.

“Znamo što si očekivao”, odgovorio je Cenobit. “Shvaćamo prirodu tvoje mahovitosti i u širinu i u dubinu. U potpunosti nam je poznata.”

Frank je zagundao. “Onda”, rekao je, “znate o čemu sam maštao. Vi mi možete omogućiti užitak.”

Lice stvari se otvorilo, usna mu se krivila unatrag u majmunskom smiješku. “Ne kako ga ti shvaćaš”, stigao je odgovor.

Frank se pokušao umiješati, ali stvorenje je podiglo ruku u znak tišine.

“Postoje stanja živčanih podražaja”, reklo je, “koja tvoja mašta, kako god bila uzbuđena, ni u snu ne može probuditi.”

“... da?”

“Oh, da. Oh, sto posto sigurno. Tvoj najskriveniji porok je dječja igra u odnosu na iskustva koja mi nudimo.”

“Da li ćeš sudjelovati u njima?” pitao je drugi Cenobit.

Frank je pogledao ožiljke i kuke. Ponovno, njegov je jezik bio mrtav.

“*Hoćeš li?*”

Vani, negdje u blizini, svijet će se uskoro početi buditi. Gledao ga je kako se budi s prozora ove sobe, dan za danom, krećući se prema novom odsjeku uzaludnog lova, a znao je, znao je, da tamo vani nema ničega što bi ga uzбудilo. Nije bilo vrućine, samo znoj. Nije bilo strasti; samo

iznenadna požuda i isto tako iznenadna ravnodušnost. Okrenuo je leđa takvom nezadovoljstvu. Ako pri tome mora interpretirati znakove koje su mu ova stvorenja donijela, tada je to bila cijena ambicije. Bio ju je spreman platiti.

“Pokažite mi”, rekao je.

“Nema povratka. Da li ti je to jasno?”

“Pokažite mi.”

Nije ih trebalo više pozivati da bi podigli zavjesu. Čuo je škripu vrata dok su se otvarala, i okrenuo se da bi vidio da je svijet iza praga nestao kako bi bio zamijenjen istom tamom ispunjenom panikom iz koje su izašli članovi Reda. Pogledao je Cenobite tražeći neko objašnjenje za ovo. Ali oni su nestali. Ipak, njihov odlazak nije ostao nezabilježen. Sa sobom su uzeli cvijeće ostavljajući samo gole daske, a na zidu su darovi koje je sakupio pocmili kao da se nalaze u nekom razjarenom, ali nevidljivom plamenu. Osjetio je gorčinu njihovog izgaranja; tako je oštro nagrizla njegov nos da je imao osjećaj da će prokrvariti.

Ali smrad izgaranja bio je samo početak. Ubrzo je otkrio da mu je desetak drugih mirisa ispunjavalo glavu. Mirisi koje je do sada jedva primjećivao iznenada su bili nenasno jaki. Zaostali vonj ugrabljenog cvijeća; smrad boje na stropu i biljni sok iz drva pod njegovim nogama: svi su mu ispunjavali glavu.

Čak je mogao namirisati tamu ispred vrata; i u njoj prljavštinu stotina tisuća ptica.

Stavio je ruku preko usta i nosa da bi prevladao nalet mučnine koji je prijeto da ga svlada, ali smrad znoja s njegovih prstiju prouzročio je vrtoglavicu. Mogao je biti natjeran na povraćanje da nije bilo novih osjeta koji su preplavljivali njegov sustav iz svakog živčanog svršetka i okusnog pupoljka.

Izgledalo je da iznenada može osjetiti sudare komadića prašine s kožom. Svaki udisaj zraka gulio mu je usne; svaki treptaj oko. Slina je gorjela u dnu njegovog grla, a komadić jučerašnjeg odreska koji se zaglavio među zubima odašiljao je grčeve cijelim sustavom kad je izlučio kap soka na njegov jezik.

Uši mu nisu bile ništa manje osjetljive. Glava mu je bila ispunjena tisućama zveketa, od kojih je nekima on bio otac. Zrak koji mu je udarao u bubnjiće bio je orkan; vjetar u njegovim crijevima bio je grom. Ali bilo je i drugih zvukova - bezbrojnih zvukova - koji su ga salijetali negdje izvana. Glasovi podignuti u bijesu, prošaputane izjave ljubavi; rika i klepetanja; odlomci pjesme; suze.

Da li je to što čuje svijet? Dolazak jutra u tisuće domova? Nije imao prilike bolje poslušati; kakofonija je ugušila bilo kakvu mogućnost analize u njegovoj glavi.

Ali bilo je gore. Oči! O Bože u Nebesima, nikada nije ni sanjao da one mogu biti takvo mučenje; on, koji je mislio da na svijetu nije ostalo ništa što ga može zaprepastiti. Sada mu se vrtjelo! Posvuda, *prizori!*

Glatka žbuka stropa bila je stravična geografija poteza kistom, tkanje njegove jednobojne košulje nepodnošljiva razrađenost niti. Krajičkom oka ugledac je crva kako puzi po glavi mrtve golubice i okreće oči prema njemu, shvativši da je vidio. *Previše! Previše!*

Prestravljeno je zatvorio oči. Ali mnogo je više bilo unutra nego vani; sjećanja čija ga je nasilnost gurnula na rub ludila. Sisao je majčino mlijeko i zagrcnuo se; osjetio je bratove ruke oko sebe (borba ili bratski zagrljaj? U svakom slučaju, gušilo je). I više, mnogo, mnogo više. Kratki životni vijek osjećaja, svi ispisani savršenim rukopisom

na njegovom cortexu, koji ga trgaju svojom upornošću da budu upamćeni.

Osjećao je da je blizu eksplozije. Sigurno je da svijet izvan njegove glave - soba i ptice iza vrata - oni, uz sve njihove vrišteće prekomjernosti, ne mogu biti tako dominirajući poput njegovih sjećanja. To je bolje, pomislio je i pokušao otvoriti oči. Ali kapci se nisu mogli odlijepiti. Suze ili gnoj ili igla i niti su ih zatvorili.

Prisjetio se priča o Cenobitima: kuke, lanci. Da li su i njemu izvršili sličnu operaciju, zatvarajući ga iza njegovih očiju s mimohodom vlastite povijesti?

U strahu za svoj zdrav razum počeo im se obraćati, iako više nije bio siguran da se uopće nalaze u dosegu njegovog glasa.

“Zašto?” upitao je. “Zašto mi radite ovo?”

Jeka njegovih riječi tutnjala mu je u ušima, ali on je na to jedva obraćao pažnju. Novi osjećaji uplivavali su iz prošlosti da bi ga mučili. Djetinjstvo se još uvijek zadržavalo na njegovom jeziku (mlijeko i frustracija), ali sada su mu se pridruživali osjećaji odraslog čovjeka. Odrastao je! Bio je brkat i moćan, teške ruke, čelična muda.

Mladenački su užici posjedovali prizvuk novog, ali kako su godine puzile blago je uzbuđenje gubilo potenciju, snažniji i snažniji doživljaji bili su pozivani. I ponovno su došli, prodorniji zbog ležanja u tami na periferiji njegovog mozga.

Osjetio je nebrojene okuse na jeziku: gorko, slatko, kiselo, slano; namirisao začine i govna i majčinu kosu; vidio gradove i neba; vidio brzinu, vidio dubine; jeo s odavno mrtvim ljudima i bio opečen vrelinom njihove pljuvačke na svom obrazu.

I naravno, tamo je bilo žena.

Uvijek su se, usred pometnje i zbunjenosti, pojavljivala sjećanja na žene, napadajući ga svojim mirisom, svojom strukturom, svojim okusom.

Blizina ovog harema ga je uzбудila, unatoč okolnosti. Otvorio je hlače i drkao kurac, više iz želje da izbaci sjeme i bude oslobođen ovih stvorenja nego zbog zadovoljstva.

Bio je jedva svjestan, dok je drkao, da sigurno predstavlja bijedan prizor: slijepac u praznoj sobi, uzbuđen zbog sna. Ali mučan, turoban orgazam nije uspio nimalo usporiti ustrajno razmetanje. Koljena su mu se svinula i tijelo mu se srušilo na daske gdje je pala sperma. Udarac u pod prouzročio je napad bola, ali reakcija je bila isprana prije novog vala sjećanja.

Prevrnuo se na leđa i vrištao; vrištao i molio kraj, ali osjećaji su i dalje rasli, odskakali u nove visine sa svakom molitvom za prestanak koju je ponudio.

Preklinjanja su postala jedinstven zvuk, riječi i razum pomračeni panikom. Izgledalo je da ovome nema kraja, osim ludila. Nema nade osim biti izgubljen u nadi.

Kada je uobličio ovu posljednju, očajničku misao, mučenje je stalo.

Sve odjednom, sve. Nestalo. Vid, zvuk, dodir, okus, miris. Odjednom ih je bio lišen. Onda su došle sekunde kada je sumnjao u svoje postojanje. Dva otkucaja srca; tri, četiri.

Na petom je otkucaju otvorio oči. Soba je bila prazna, golubice i vrč s pišalinom su nestali. Vrata su bila zatvorena.

Polako je sjeo. Udovi su mu drhtali; osjećao je prodoran bol u glavi, ručnom zglobu i mjehuru.

A onda - kretnja na drugom kraju sobe privukla je njegovu pažnju.

Tamo, gdje je prije nekoliko trenutaka bio prazan prostor stajao je lik. Bio je to četvrti Cenobit, onaj koji uopće nije govorio, ili pokazao lice. Ne to, sada je vidio, nego ona. Kapuljača koju je nosila bila je odbačena, kao i odjeća. Žena ispod bila je siva, a ipak svjetlucava, usne su joj bile krvave, noge raširene tako da su pokazivale savršen rez na njezinoj pički. Sjedila je na hrpi istrunulih ljudskih glava i nasmiješila su u znak dobrodošlice.

Sudar senzualnosti i smrti ga je prestravio. Da li je uopće mogao sumnjati da je ona osobno likvidirala ove žrtve? Njihovo trulo meso nalazilo se ispod njezinih noktiju, a njihovi su jezici - dvadesetak ili više - ležali poslagani u redovima na njezinim nauljenim bedrima, kao da čekaju na ulaz. Nije ni sumnjao da su mozgovi koji su sada polagano curili iz njihovih ušiju i nosova bili otjerani u ludilo prije nego što je udarac ili poljubac zaustavio njihova srca.

Kircher mu je lagao; ili to ili je bio neugodno zaveden. Nije bilo užitka u zraku, barem ne po ljudskom poimanju.

Napravio je pogrešku otvarajući Lemarchandovu kutiju. Vrlo strašnu pogrešku.

“Oh, završio si sa sanjanjem”, rekao je Cenobit pomno ga gledajući kako leži na golim daskama teško dišući. “Dobro”

Ustala je. Jezici su pali na pod poput kiše puževa.

“Sada možemo početi”, rekla je.

DVA

“Baš i nije ono što sam očekivala”, prokomentirala je Julija dok su stajali u hodniku. Bio je sumrak; hladan dan u kolovozu. Nikako idealno vrijeme za pregled kuće koja je tako dugo bila prazna.

“Treba popravke”, rekao je Rory. “To je sve. Nitko nije bio u njoj otkad je umrla moja baka. To je gotovo tri godine. I prilično sam siguran da ona nije ništa poduzimala pred kraj svog života”.

“I tvoja je?”

“Moja i Frankova. Oporukom nam je ostavljena obitelji. Ali kada je posljednji put netko vidio velikog brata ...?”

Slegnula je ramenima kao da se ne može sjetiti, iako se vrlo dobro sjećala. Tjedan dana prije vjenčanja.

“Netko je rekao da je proteklog ljeta ovdje proveo nekoliko dana. Ljenčareći, nema sumnje. A onda je ponovo otišao. Njega ne zanima imanje.”

“Ali pretpostavimo da se uselimo i da se on onda vrati, tražeći što je njegovo?”

“Otkupit ću njegov dio. Tražit ću kredit od banke i isplatiti mu njegovo. Njemu je oduvijek bio važan samo novac.”

Kimnula je, ali je izgledala sve samo ne uvjerenom.

“Ne brini”, rekao je prilazeći joj i stavljajući ruke oko nje. “Kuća je naša, ljubavi. Možemo ju prebojati, preurediti i stvoriti naš mali raj.”

Proučavao je njezino lice. Ponekad - osobito kada ju je pokretala sumnja kao sada - je njezina ljepota na njega djelovala umalo zastrašujuće.

“Vjeruj mi”, rekao je

“Vjerujem ti.”

“Onda je u redu. Što kažeš da se počnemo useljavati u nedjelju?”

2

Nedjelja.

To je još uvijek bio dan Gospodnji u ovom kraju grada. Čak i ako vlasnici ovih dobro uređenih kuća i dobro odgojena djeca nisu više bili vjernici, još su uvijek poštovali dan Gospodnji. Nekoliko se zavjesa trznulo u stranu kada je stigao Lewtonov kombi i počeo istovar; neki su radoznali susjedi čak prošli jednom ili dvaput pored kuće pretvarajući se da šecu pse; ali nitko nije popričao s pridodšlicama, a kamoli ponudio pomoć oko namještaja. Nedjelja nije bila dan za rad.

Julia je nadgledala raspakiravanje dok je Rory organizirao istovar kombija s Lewtonom i Ludim Bobom dodajući još jedan par ruku. Bile su potrebne četiri voznje da se prevezu masivne stvari iz Ulice Alexandra i na kraju dana tamo je još uvijek ostala hrpa tričarija da se pokupe neki drugi put.

Oko četrnaest sati na vratima se pojavila Kirsty.

“Došla sam vidjeti mogu li pomoći”, rekla je s privukom dvosmislene isprike u glasu.

“Onda je bolje da uđeš”, rekla je Julia. Otišla je natrag u dnevnu sobu koja je bila bojišnica na kojoj je kaos pobjeđivao i tiho proklela Roryja. Pozivanje izgubljene duše u pomoć bilo je njegovo djelo, u to sumnje nema. Ona će biti više smetnja nego pomoć, njezino je neodređeno, neprekidno sanjarsko ponašanje strahovito živciralo Juliju.

“Što mogu učiniti?” upitala je Kirsty. “Rory je rekao -”

“Da”, rekla je Julia. “Sigurna sam da je.”

“Gdje je? Rory, mislim.”

“Otišao je kombijem po još jedan tovar, da ga doda ovim nevoljama.”

“Oh.”

Julia je ublažila izraz svog lica. “Znaš, jako je lijepo od tebe”, rekla je, “što si došla, ali mislim da trenutačno nema ništa čime bi mogla pomoći.”

Kirsty je lagano pocrvenjela. Živjela je u snovima, ali nije bila glupa.

“Dobro”, rekla je. “Jesi li sigurna? Mogu li ... mislim, možda ti mogu skuhati šalicu kave?”

“Kava”, rekla je Julia. Pomisao na kavu podsjetila ju je kako je njezino grlo postalo sasušeno. “Da”, priznala je. “To nije loša ideja.”

Kuhanje kave nije prošlo bez manjih šokova. Niti jedan zadatak koji Kirsty preuzme nije se nikada pokazao kao jednostavan.

Stajala je u kuhinji grijući vodu u posudi za čije joj je pronalaženje bilo potrebno pola sata i razmišljajući da možda ipak nije trebala doći. Julia ju je uvijek čudno gledala, kao da je bila pomalo zbunjena činjenicom što ju nisu ugušili pri rođenju. Nema veze. Rory ju je pozvao, zar ne? I to je bio dovoljan razlog. Ne bi odbila priliku da vidi njegov smiješak ni zbog sto Julija.

Kombi je stigao dvadeset i pet minuta kasnije, minuta u kojima su žene dva puta pokušale započeti razgovor i dva puta nisu uspjele. Imale su malo zajedničkog: Julia slatka, lijepa, privlačila je poglede i udvarače, i Kirsty,

djevojka slabašnih ruku čije su oči bile bistre poput Julijinih prije ili poslije suza. Davno je zaključila da život nije pošten. Ali zašto su joj, kada je odlučila prihvatiti gorku istinu, okolnosti stalno to nabijale na nos?

Potajno je gledala Juliju kako radi i Kirsty je izgledalo da je ta žena nesposobna za ružnoću. Svaka je gesta - zalutali čuperak kose odmaknut iz očiju nadlakticom, otpuhivanje prašine s najdraže šalice - bila ispunjena tako lakim, nenamjernim skladom. Vidjevši to razumjela je Roryjevo peće obožavanje, shvativši ga ponovo je počela očajavati.

Došao je, napokon, žmirkajući i znojan. Popodneвно je sunce bilo nemilosrdno. Iscerio joj se, pokazujući nazupčanu crtu svojih prednjih zuba koje je ona prva smatrala neodoljivima.

“Drago mi je što si došla”, rekao je

“Sretna sam što mogu pomoći -”, odgovorila je, ali on je već pogledao u stranu: Juliju.

“Kako ide?”

“Gubim razum”, odgovorila mu je.

“Pa, sada se možeš odmoriti od napora”, rekao je. “U ovoj smo turi donijeli krevet.” Zavjerenički joj je namignuo, ali ona nije reagirala.

“Mogu li pomoći s istovarom?” ponudila se Kirsty.

“Lewton i L. B. se bave time”, stigao je Roryjev odgovor.

“Oh.”

“Ali dao bih i ruku i nogu za šalicu čaja.”

“Nismo pronašle čaj”, rekla mu je Julia.

“Oh. A možda kava, onda?”

“Dobro”, rekla je Kirsty. “I za ostalu dvojicu?”

“Ubili bi za šalicu.”

Kirsty je otišla natrag u kuhinju, napunila malu posudu vodom gotovo do ruba i stavila ju natrag na štednjak. Iz hodnika je čula Roryja kako rukovodi istovarom.

Bio je to krevet: bračni krevet. Iako je uporno pokušavala iz misli izbaciti prizor Roryja kako grli Juliju, nije uspjela. Dok je gledala vodu kako tiho kuha i isparava i napokon ključa isti bolni prizori njihovog zadovoljstva vraćali su se ponovo i ponovo.

3

Dok su njih trojica bili vani i istovarivali četvrti, posljednji tovar dana, Julia je izgubila živce zbog raspakiranja. To je bila katastrofa, rekla je: sve je bilo rasporeno i stavljeno u kutije pogrešnim redoslijedom. Morala je prekopati savršeno nepotrebne stvari da bi stigla do osnovnih potrepština.

Kirsty je šuteći ostala u kuhinji i prala prljave šalice.

Psujući glasnije Julia je napustila kaos i izašla van na stepenice zapaliti cigaretu. Naslonila se na otvorena vrata i udahnula zrak prepun peludi. Već je, iako je tek bio 21. kolovoz, popodne odisalo zamagljenim mirisom nadolazeće jeseni.

Izgubila je pojam o vremenu, jer dok je stajala tamo zvono je počelo zvoniti za večernju misu: slijed zvonjave se podizao i spuštao u lijenim valovima. Zvuk je bio umirujuć. Nagnao ju je na razmišljanje o djetinjstvu, iako ne - nije joj uspjelo - na prisjećanje nekog određenog dana ili mjesta. Samo na djetinjstvo: na tajanstvenost.

Prošlo je četiri godine otkad je posljednji put bila u crkvi: bilo je to u stvari na dan udaje za Roryja. Pomisao na taj dan - ili radije na obećanje koje je ostalo neispunjeno - zagorčilo je trenutak. Zakoračila je sa stepenica; zvonu u punoj snazi su ju pratila pri ulasku u kuću. Nakon dodira sunca na njezino uzdignuto lice unutrašnjost je izgledala sumorno. Iznenada je došla na rub plača od umora.

Morat će sastaviti krevet prije nego što se večeras sruše na spavanje, a još uvijek moraju odlučiti koju će

sobu koristiti kao spavaću. Učinit će to sada, odlučila je, i time izbjeći povratak u dnevnu sobu gdje se nalazila vječno turobna Kirsty.

Zvono je još uvijek odzvanjalo kad je otvorila vrata prednje sobe na katu. Bila je to najveća od gornjih soba - uobičajen izbor - ali sunce danas nije ušlo u nju (kao ni sve ostale dane ovog ljeta), zato što su kapci bili spušteni. Zbog toga je bilo hladnije nego u ostalim dijelovima kuće, a zrak je bio ustajao. Prešla je preko prljavih dasaka do prozora u namjeri da podigne kapke.

Na prozorskoj je dasci uočila nešto neobično. Kapak je bio čvrsto prikucan čavlom za prozorski okvir, učinkovito sprječavajući i najmanji upliv života sa suncem obasjane ulice dolje. Pokušala je osloboditi kapak, ali nije uspjela. Onaj tko je to napravio, tko god to bio, obavio je temeljit posao.

Nema veze, Rory će povaditi čavle kliještima kada se vrati. Okrenula se od prozora i pri tom iznenadno i prisilno postala svjesna zvona koje je još uvijek dozivalo vjernike. Zar ne dolaze večeras? Da li na udici nema dovoljno mamca u obliku obećanja raja? Misao je lagano treperila: iščezla je u trenutku. Ali zvono je i dalje zvonilo odjekujući sobom. Kao da su njezini udovi, već bolni od umora, bili povlačeni na dolje svakim udarom. U glavi joj je nekontrolirano pulsiralo.

Soba je odvratna, odlučila je: bila je pljesniva, a njezini mračni zidovi hladni. Unatoč njezinoj veličini neće dopustiti Roryju da je nagovori da ju upotrijebe kao spavaću sobu. Neka trune.

Krenula je prema vratima, ali kada im je prišla na pola metra, kutovi sobe kao da su zaškripjeli i vrata su se

zalupila. Živci su joj poskočili. Krajnjim naporom zaustavila je jecaj.

Umjesto toga mimo je rekla: “Idi u pakao”, i zgrabila kvaku. Lako se okrenula (zašto ne bi? ipak, pao joj je kamen sa srca) i vrata su se otvorila. Iz hodnika i prizemlja stigao je val topline i žućkasta svjetlost.

Zatvorila je vrata iza sebe i s čudnim zadovoljstvom čije korijene nije mogla ili htjela shvatiti okrenula ključ u bravi.

Kada je to učinila zvonjava je prestala.

4

“Ali to je najveća od svih soba ...”

“Ne sviđa mi se, Rory. Vlažna je. Možemo upotrijebiti stražnju sobu.”

“Ako uspijemo jebeni krevet provući kroz vrata.”

“Naravno da možemo. Znaš da možemo.”

“To je neiskorištenost dobre sobe”, pobunio se, jako dobro znajući da je ovo *fait accompli*.

“Majka najbolje zna”, rekla je i nasmiješila mu se pogledavši ga očima čiji je sjaj bio daleko od majčinskog.

TRI

Godišnja doba čeznu jedno za drugim, poput muškaraca i žena, da bi mogla biti izliječena od svojih neumjerenosti.

Proljeće, ako se zadrži samo tjedan duže od svog trajanja, počinje čeznuti za ljetom da okonča dane neprekidnih obećanja. Ljeto se pak uskoro počinje znojiti za nečim što će zatomiti njegovu vrućinu, a čak će se i najbogatije jeseni na kraju umoriti od otmjenosti i bolovati za naglom, oštrom hladnoćom koja će ubiti njihovu plodnost.

Čak i zima - najoštrije godišnje doba, najnesmiljenije - sanja, dok veljača puzi, o plamenu koji će ju trenutačno otopiti. Sve se stvari umaraju s vremenom i počinju tražiti neku suprotnost da se spase od sebe samih.

I tako je kolovoz popustio pred rujnom i zbog toga nije bilo mnogo pritužbi.

2

Uz uloženi rad kuća u Ulici Lodovica počinjala je izgledati gostoljubivije. Ako je i bilo posjeta susjeda, oni su - ponekad nakon odmjeravanja bračnog para - otvoreno govorili kako su sretni što je broj pedeset i pet opet useljen. Samo je jedan od njih spomenuo Franka, govoreći u prolazu o neobičnom tipu koji je živio u kući nekoliko tjedana proteklog ljeta. Nastao je trenutak zbunjenosti kada je Rory otkrio da je stanar bio njegov brat, ali to je ubrzo izgledala Julia čije šarmerske sposobnosti nisu poznavale granice.

Rory je rijetko spominjao Franka tijekom braka s Julijom, iako je razlika između njega i brata bila samo osamnaest mjeseci i kao djeca su bili nerazdvojni. Julia je ovo saznala prilikom pijanog prisjećanja - mjesec ili dva prije vjenčanja - kada je Rory nadugačko pričao o Franku. Bila je to tužna priča. Putovi braće su se razdvojili kada su prošli pubertet i Rory je žalio zbog toga. Još je više žalio zbog bola koji je Frankov divlji način života prouzročio njihovim roditeljima. Izgledalo je da kad god se Frank pojavi, poput groma iz vedra neba iz tko zna kojeg kuta kugle zemaljske u kome je trenutačno sijao pustoš, sa sobom donosi samo tugu. Njegove su priče o pustolovina u plićacima zločina, priče o kurvama i sitnim krađama, zaprepašćivale obitelj. Ali bilo je i gore, barem je Rory tako rekao. U svojim je razuzdanijim trenucima Frank govorio o životu vođenom u deliriju; o gladi za iskustvima koja nisu dopuštala nikakve moralne vrijednosti.

Da li je to bio ton Roryjevog pričanja, mješavina odbojnosti i zavisti, što je tako pobudilo Julijinu radoznalost? Koji god razlog bio, ubrzo je bila opsjednuta neutaživom radoznalošću u svezi tog luđaka.

A onda se, jedva četrnaest dana prije vjenčanja, crna ovca osobno pojavila. U posljednje su vrijeme stvari za njega išle dobro. Na prstima je nosio zlatno prstenje, koža mu je bila sjajna i preplanula. Bilo je malo vanjskih znakova čudovišta koje je Rory opisao. Brat Frank bio je gladak poput dječje guzice. Podlegla je njegovom šarmu u roku nekoliko sati.

Slijedilo je čudno razdoblje. Kako je vrijeme puzilo prema danu vjenčanja otkrila je da sve manje i manje razmišlja o svom budućem suprugu, a sve više i više o njegovom bratu. Nisu bili u potpunosti različiti; određeni ritam njihovog govora i neusiljeno ponašanje označavali su ih kao braću. Ali Roryjevim vrlinama Frank je dodao nešto što njegov brat nikada neće posjedovati: predivnu zdvojnost.

Možda je ono što se sljedeće dogodilo bilo neizbježno: i bez obzira kako se oštro borila protiv svojih nagona samo bi odgodila iskazivanje osjećaja koje su imali jedno prema drugom. Barem se tako kasnije pokušavala sama sebi opravdati. Ali nakon što je samookrivljivanje završilo još je uvijek čuvala sjećanje na njihov prvi - i posljednji - susret.

Kirsty je bila u kući, zar ne, na nekom svadbenom zadatku, kada je Frank stigao. Uz pomoć te telepatije koja dolazi sa žudnjom (i blijedi s njom) Julia je znala da je danas taj dan. Ostavila je Kirsty da radi popise ili slično i odvela Franka na kat pod izgovorom da će mu pokazati

vjenčanu haljinu. Dobro se toga sjećala; kako je zatražio da vidi haljinu i kako je stavila veo, smijući se na prizor sebe u bijelom i njega kako joj prilazi i podiže veo, a ona se i dalje smijala, smijala i smijala kao da provjerava čvrstoću njegove namjere. On ipak nije bio ohlađen njezinim smijehom, niti je gubio vrijeme na tričarije poput zavodjenja. Ugodna je vanjština trenutačno popustila pred grubljim materijalom. Njihovo je spajanje posjedovalo, u svakom pogledu osim njezinog pristanka, svu nasilnost i neuživanje silovanja.

Sjećanja su ublažila događaje, naravno, i u četiri godine (i pet mjeseci) od tog popodneva često je proživljavala prizor. Sada, prisjećajući ga se, modrice su bile trofeji njihove požude, njezine su suze bile nepobitan dokaz njenih osjećaja prema Franku.

Idućeg je dana nestao. Ispario u Bangkok ili na Uskršne otoke, neko mjesto gdje nikome nije dužan odgovore. Žalila je za njim; nije si mogla pomoći. A niti je žaljenje prošlo neopaženo. Iako o tome nisu otvoreno razgovarali, često se pitala da li je kasnije pogoršanje odnosa s Roryjem tada počelo: njezinim razmišljanjem o Franku dok vodi ljubav s njegovim bratom.

A sada? Sada je izgledalo da su se, unatoč promjeni kućnog interijera i prilici za novim zajedničkim početkom, okolnosti urotile da ju ponovo prisjećaju na Franka.

Nije ju samo ogovaranje susjeda podsjetilo na njega. Jednoga dana, kada je bila sama kod kuće i otpakiravala razne osobne stvari, naišla je na nekoliko albuma Roryjevih fotografija. Mnoge su bile relativno nove fotografije njihov dvoje u Ateni i na Malti. Ali zatrpane među prozračnim osmjesima nalazile su se neke fotografije za koje se nije

mogla sjetiti da ih je ikad vidjela (da li ih je Rory sakrivao od nje?); obiteljske fotografije stare desetljećima. Fotografija s vjenčanja njegovih roditelja; crno-bijela fotografija vremenom nagrizena u sivu mrlju. Fotografije krštenja, na kojima ponosni kumovi drže djecu umotanu u obiteljsku čipku.

A onda, zajedničke fotografije braće; kao male djece raširenih očiju; kao mrzovoljnih školaraca fotografiranih na gimnastičkim takmičenjima i školskim svečanostima. Onda se, kad je nastupila plahost puberteta prepunog akni, broj fotografija smanjio - dok se žabe nisu pojavile u obliku prinčeva, druga strana puberteta.

Vidjevši Franka u sjajnim bojama kako se glupira ispred fotoaparata osjetila je da crveni u licu. Bio je oličenje mladosti, dovoljno predvidljivo; uvijek odjeven *à la mode*. Rory je, nasuprot njemu, bio zastarjelo odjeven. Činilo joj se da su budućnosti braće bile skicirane na ovim ranim fotografijama. Frank, nasmiješeni, zavodljivi kameleon i Rory, razboriti građanin.

Napokon je spremila fotografije i otkrila, kada je ustala, da su s crvenilom došle suze. Nisu to bile suze žalosti. Nije ih trebala. Oči su ju pekle od bijesa. Nekako je, između dva udisaja, odlutala.

Također je znala, sa stopostotnom sigurnošću, kada se prvi put izgubila. Ležeći na krevetu prekrivenom vjenčanom čipkom, dok joj je Frank obasipao vrat poljupcima.

3

Svako bi malo otišla gore u sobu sa zakucanim kapcima.

Do sada su malo napravili na uređenju gornjih kato-va, dajući prednost prostorima pred očima javnosti. Soba je zbog toga ostala nedirnuta. Nitko nije ulazio, zaista, osim ovih njezinih nekoliko posjeta.

Nije bila sigurna zašto je išla gore; ili kako shvatiti neobičnu lepezu osjećaja koji su ju obuzimali dok je bila tamo. Ali bilo je nešto u mračnoj unutrašnjosti što joj je davalo utjehu: bila je to neka vrsta maternice; maternica mrtve žene. Ponekad, dok je Rory radio, jednostavno bi se popela stepenicama i sjedila u miru na ništa ne misleći; ili je to bilo nešto što nije mogla opisati riječima.

Ovi su boravci pobudili neobičan osjećaj krivnje i trudila se ne ići u sobu dok je Rory bio u blizini. Ali to nije uvijek bilo moguće. Ponekad su ju noge odvele tamo bez naloga da to učine.

To se tako dogodilo i te nedjelje, dana krvi.

Gledala je Roryja kako radi na kuhinjskim vratima, kako dlijetom skida nekoliko slojeva boje oko šarki, kada joj se učinilo da čuje zov sobe. Zadovoljna što je on u potpunosti zaokupljen poslom, otišla je gore.

Bilo je hladnije nego obično i zbog toga joj je bilo drago. Stavila je ruku na zid, a zatim svoj ohlađeni dlan položila na čelo.

“Nema smisla”, promrmljala je sama sebi, zamišljajući čovjeka koji radi u prizemlju. Nije ga voljela: ne više

nego što je on, oduzevši zaluđenost njezinim licem, volio nju. Strugao je dljetom u svom osobnom svijetu; ona je patila ovdje, vrlo daleko od njega.

Udar vjetra je zahvatio stražnja vrata u prizemlju. Čula je kako su se zalupila.

Dolje, udarac je prouzročio da Rory izgubi koncentraciju. Dlijeto je poskočilo sa svoje putanje i duboko zarezalo u palac njegove lijeve ruke. Viknuo je kad se pojavio obojeni mlaz. Dlijeto je udarilo u pod.

“Pakao i prokletstvo!”

Čula je, ali nije ništa učinila. Prekasno je izronila kroz mrtvilo potištenosti i shvatila da on dolazi gore. Petljala je tražeći ključ i smišljala ispriku da opravda svoju nazočnost u sobi, ustala je, ali on je već bio na vratima i prelazio prag trčeći prema njoj s desnom rukom neprikladno čvrsto stisnutom oko lijeve. Krv je obilno tekla. Izvirala je između njegovih prstiju i curila mu niz ruku, kapala s lakta dodajući mrlju za mrljom na gole daske.

“Što si napravio?” upitala ga je

“Na što ti liči?” rekao je kroz stisnute zube. “Porezao sam se.”

Njegovo lice i vrat dobili su boju staklarskog kita. Već ga je vidjela ovakvog, jednom se zgodom onesvijestio ugledavši vlastitu krv.

“Učini nešto”, rekao je s gađenjem.

“Da li je duboko?”

“Ne znam!” viknuo je na nju. “Ne želim pogledati!”

Bio je smiješan, pomislila je: ali ovo nije vrijeme za davanje oduška preziru koji je osjećala. Umjesto toga uzela je njegovu krvavu ruku u svoje i dok je gledao u stranu maknula dlan s posjekotine. Bila je velika i još je uvijek obilno krvarila. Crvena krv; tamnocrvena krv.

“Mislim da je bolje da te odvedem u bolnicu”, rekla mu je.

“Možeš li pokriti ranu?” upitao je glasom koji je sada bio lišen ljutnje.

“Naravno. Donijet ću čisti zavoj. Dođi - “

“Ne”, rekao je, kimajući svojim pepeljastim licem. “Ako napravim korak mislim da ću se onesvijestiti.”

“Onda ostani ovdje”, umirila ga je. “Bit ćeš dobro.” Pošto u ormariću u kupaonici nije pronašla čvrste zavoje, uzela je nekoliko čistih maramica iz njegove ladice i vratila se natrag u sobu. Sada je bio naslonjen na zid, koža mu je bila sjajna od znoja. Tapkao je u krvi koja je istekla; mogla je osjetiti njezin oštar miris u zraku.

Još uvijek ga tiho uvjeravajući da neće umrijeti od petcentimetarske posjekotine, omotala mu je maramicu oko ruke, vežući ju drugom, a zatim ga odvela, dok je drhtao poput lista, niz stepenice (jednu po jednu, poput djeteta) i van u auto.

U bolnici su čekali jedan sat u dugom redu hodajućih ranjenika prije nego što su ga napokon primili i sašili. U retrospektivi joj je bilo teže zaključiti što je oko događaja bilo komičnije: njegova slabost ili prekomjernost njegove zahvalnosti. Rekla mu je, kada je postao previše odbojan, da ne želi njegovu zahvalnost, i to je bila istina.

Nije željela ništa što joj je mogao ponuditi, osim možda svoje odsutnosti.

4

“Da li si ti očistio pod u vlažnoj sobi?” upitala ga je idućega dana. Zvali su ju vlažna soba od one prve nedjelje iako nije bilo ni naznake truljenja od stropa do podnih letvica.

Rory je podigao pogled sa svog časopisa. Sivi su mjeseci visjeli ispod njegovih očiju. Nije dobro spavao, tako je rekao. Porezani prst i imao je noćne more o smrti. Ona je, nasuprot njemu, spavala poput bebe.

“Što si rekla?” upitao ju je.

“Pod”, ponovo je rekla. “Bilo je krvi na podu. Ti si ju očistio.”

Odmahnuo je glavom. “Ne”, rekao je jednostavno i vratio se časopisu.

“Pa, ja nisam”, rekla je.

Uputio joj je obziran smiješak. “Ti si tako savršena *hausfrau*”, rekao je. “Čak ni ne znaš kada to radiš.”

Tema je ovdje bila iscrpljena. Bio je spreman, očito, vjerovati da ona polako gubi razum.

Ona je, za razliku od njega, imala čudan osjećaj da će ga ponovo pronaći.

ČETIRI

Kirsty je mrzila zabave. Osmjesi su trebali biti zalijepljeni preko panike: pogledi su trebali biti protumačeni; i najgore od svega, razgovor. Nije imala za reći ništa što bi i najmanje zanimalo svijet, u ovo je već odavno bila uvjerenana. Vidjela je previše očiju kako bulje u nju da bi vjerovala drugačije; vidjela je svaku varku poznatu čovjeku za kulturno izvlačenje iz društva glupana, počev od: "Ispričavam se, mislim da vidim svog računovođu koji tetura prema toaletu mrtav pijan."

Ali Rory je inzistirao da dođe na proslavu useljenja u kuću. Samo nekoliko bliskih prijatelja, obećao je. Rekla je *da*, predobro znajući kakav bi scenarij rezultirao odbijanjem. Bezvoljno sjedenje kod kuće u srdžbi samooptuživanja, proklinjanje vlastitog kukavičluka i razmišljanje o Roryjevom dražesnom licu.

Okupljanje nije bilo takvo mučenje, kako se na kraju pokazalo. Bilo je samo devet gostiju *in toto*, koje je sve površno znala i to je olakšalo stvari. Nisu od nje očekivali da obasjava sobu; samo da kima glavom i da se smije kada je prigodno. A Rory je bio - s još uvijek zamotanom rukom

- u svom najboljem izdanju, prepun prostodušnosti *bonhomie*. Čak se zapitala da li Neville - jedan od Roryjevih kolega s posla - očijuka s njom iza svojih naočala, sumnja koja je potvrđena sredinom večeri kada se premjestio do nje i upitao da li ju imalo zanima uzgoj mačaka. Rekla mu je da ju ne zanima, ali oduvijek je bila spremna za nova iskustva. Izgledao je oduševljeno i zahvaljujući tom krhkom izgovoru nastavio ju marljivo posluživati likerima ostatak večeri. Do dvadeset tri i trideset bila je pripita, ali sretna olupina, potaknuta najuobičajenijim opaskama na sve bolnije napadaje hihotanja.

Malo iza ponoći Julia je objavila da je umorna i želi ići u krevet. Objava je shvaćena kao opći znak za rastanak, ali Rory nije želio ni čuti o tome. Bio je na nogama i punio je čaše prije nego što je itko uspio prosvjedovati. Kirsty je bila sigurna da je uhvatila pogled nezadovoljstva koji je prelazio Julijinim licem, a onda je nestao i lice je ponovno bilo neoskvrnuto. Poželjela je svima laku noć, bila obilno pohvaljena zbog teleće jetre i otišla u krevet.

Besprijekorno lijepi bili su besprijekorno sretni, zar ne? Za Kirsty je ovo oduvijek izgledalo očito. Večeras je, ipak, alkohol bio razlog što se zapitala da li ju je zavist oslijepila. Možda je biti savršen neka druga vrsta tuge.

Ali njezina glava u kojoj se vrtjelo bila je neprikladno boravište za takva razmišljanja i sljedeće je minute Rory ustao i pričao šalu o gorili i jezuitu koja je prouzročila da se zagrcne svojim pićem prije nego što je uopće stigao do zavjetnih svijeća.

Gore, Julia je čula novi val smijeha. Bila je stvarno umorna, kao što je i rekla, ali kuhanje nije bilo to što ju je

izmorilo. Bio je to napor pri potiskivanju prijezira prema prokletim budalama sakupljenima dolje u predvorju. Nekada ih je zvala prijateljima, ove maloumnike, s njihovim jadnim šalama i još jadnijim prenavljanjima. Povlađivala im je nekoliko sati; to je bilo dovoljno. Sada joj je bilo potrebno neko hladno mjesto; tama.

Čim je otvorila vrata vlažne sobe znala je da stvari baš i nisu onakve kakve su bile. Svjetlost gole žarulje sa stubišta osvjetljavala je daske gdje je pala Roryjeva krv, sada tako čiste kao da su bile izribane. Izvan dosega svjetlosti soba se poklonila tami. Ušla je i zatvorila vrata. Brava je iza nje uskočila na svoje mjesto.

Tama je zamalo bila savršena i bilo joj je drago zbog toga. Oči su joj se odmarale u noći, njihova površina hladna.

Onda je, iz udaljenog dijela sobe, začula zvuk.

Nije bio glasniji od štropota žohara koji trče iza podnih letvica. Nakon nekoliko sekundi je prestao. Zadržala je dah. Ponovno se pojavio. Ovog je puta izgledalo da u zvuku postoji neki uzorak; primitivan kod.

Oni dolje su se smijali poput luđaka. Zvuk je u njoj probudio očajanje. Što sve ne bi učinila da se oslobodi takvog društva?

Progutala je slinu i progovorila u tamu.

“Čujem te”, rekla je, nesigurna zašto su riječi došle ili kome su bile upućene.

Štropot žohara je na časak prestao, a onda ponovo počeo, puno hitrije. Zakoračila je od vrata prema zvuku. Nastavio se, kao da ju priziva.

U mraku je lako pogriješiti pa je stigla do zida prije nego što je očekivala. Podižući ruke počela je dlanovima

prelaziti preko obojene žbuke. Površina nije bila jednolično hladna. Postojalo je mjesto, zaključila je da se nalazi na pola puta između vrata i prozora, gdje je hladnoća postajala tako intenzivna da je morala maknuti ruke. Žohari su prestali štopotati.

Nastupio je trenutak u kojem je plivala, u potpunosti dezorijentirana, u tami i tišini. A onda se nešto pomaknulo ispred nje. Trik njezine mašte, pretpostavila je, zato što se ovdje mogla nalaziti samo zamišljena svjetlost. Sljedeći joj je prizor pokazao pogrešku te pretpostavke.

Zid je bio osvijetljen; ili bolje rečeno nešto je iza njega gorjelo hladnom svjetlošću koja je učinila da čvrsti zid od cigle izgleda poput nečeg nematerijalnog. *Štoviše*: zid se izgleda rastvarao, nauljeni su paneli prikazivali sakrivene kutije čije su se stranice rušile da bi otkrile nova skrovišta. Opčinjeno je gledala, ne usuđujući se ni trepnuti iz straha da ne propusti detalj ovog izuzetnog čuda, dok su se dijelovi svijeta rastvarali pred njezinim očima.

Onda je, iznenada, negdje u ovom sve savršenijem sustavu pomičnih komponenti ugledala (ili ponovo *pomisli* da je ugledala) kretanju. Tek je sada shvatila da je zadržavala dah od početka prizora i počinjalo joj se vrtjeti u glavi. Pokušala je isprazniti pluća od ustajalog zraka i udahnuti svježi, ali njezino tijelo nije odgovorilo na ovaj jednostavan nalog.

Negdje u njezinim unutarnjim organima pojavio se tračak panike. Čarolija je sada prestala, ostavljajući jedan njezin dio da se prilično spokojno divi zveckavoj glazbi koja je dolazila iz zida, dok se drugi borio sa strahom koji je iz trenutka u trenutak rastao u njezinom grlu.

Ponovo je pokušala udahnuti, ali bilo je to kao da je njezino tijelo umrlo, a ona je gledala iz njega nemoćna disati ili treptati ili gutati.

Prizor rastvaranja zida sada je u potpunosti prestao i primijetila je kako nešto svjetluca na ciglama; dovoljno nesavršeno da bude sjenka, ali isuviše materijalno.

Čovjek, vidjela je, ili je to nekada bio. Tijelo je bilo raskomadano, a zatim ponovno zašiveno s većinom dijelova koji su još uvijek nedostajali ili iskrivljeni i pocrnjeli kao da su bili u peći. Tamo je bilo svjetlucavo oko i ljestve od kralježnice, kralješci očišćeni od mišića; nekoliko neprepoznatljivih dijelova anatomije. To što takvo što može živjeti nadilazilo je razum - ono malo mesa koje je posjedovalo bilo je beznadno istrunulo. Pa ipak je živjelo. Oko je, unatoč truleži koja ga je okruživala, pažljivo pregledavalo svaki centimetar njezinog tijela, gore i dolje.

U njegovoj nazočnosti nije osjećala nikakav strah. Stvorenje je bilo mnogo slabije od nje. Neznatno se pomicalo u svojoj ćeliji tražeći neku malenkost udobnosti. Ali nije je bilo; ne za stvorenje koje je svoje istrošene živce nosilo na krvarećem rukavu. Svaki položaj u koje je stavilo svoje tijelo donosio je bol: ovo je sa sigurnošću znala. Žalila ga je. A sa žaljenjem je došlo oslobođenje. Njezino je tijelo izbacilo mrtvi zrak i udahnulo život. U glavi joj se, zbog nedostatka kisika, počelo vrtjeti.

Dok je udisala, ono je progovorilo, otvor se pojavio u oderanoj lopti monstrumove glave i proizveo jednu, slabušnu riječ.

Riječ je bila: "Julia."

2

Kirsty je odložila čašu i pokušala ustati.

“Kamo ideš?” upitao ju je Neville.

“Što misliš?” odgovorila je, svjesno pokušavajući spriječiti nejasan izgovor.

“Trebaš li kakvu pomoć?” Rory je upitao. Alkohol je otežao njegove kapke, a smiješak mu je bio još teži.

“Dobro sam dresirana”, odgovorila je, brzi je odgovor bio popraćen smijehom svih nazočnih. Bila je zadovoljna sobom; brze i duhovite doskočice nisu joj bile jača strana. Oteturala je do vrata.

“Posljednja prostorija na desno na završetku stepeništa”, izvijestio ju je Rory.

“Znam”, rekla je i zakoračila na hodnik.

Inače joj se nije sviđao osjećaj pijanstva, ali večeras je uživala u njemu. Osjećala se poletno i bezbrižno. Ovo bi ujutro mogla dobro požaliti, ali sutra će se brinuti o tome. Večeras je letjela.

Pronašla je put do kupaonice i olakšala svoj bolni mjehur, a onda poprskala lice vodom. Učinivši to, krenula je natrag.

Prešla je tri koraka hodnikom kada je shvatila da je netko ugasio svjetlo u hodniku dok je bila u kupaonici i da je taj isti netko stajao nekoliko metara udaljen od nje. Zaustavila se.

“Zdravo ...?” rekla je. Da li ju je uzgajivač mačaka pratio gore u nadi da će dokazati da nije dobio nogu?

“Da li si to ti?” upitala je, jedva svjesna da je ovo osobito beskoristan način ispitivanja.

Nije bilo odgovora, što ju je malo uznemirilo.

“Hajde, daj,” rekla je, pokušavajući šaljivim načinom za koji se nadala da maskira njezin nemir, “tko je to?”

“Ja”, rekla je Julia. Njezin je glas bio čudan. Grlen; možda plačan.

“Da li si dobro?” upitala ju je Kirsty. Željela je da može vidjeti Julijino lice.

“Da”, stigao je odgovor. “Zašto ne bih bila?” Tijekom ovih pet riječi glumica u Juliji preuzela je kontrolu. Glas se očistio; ton je postao blaži.

“Samo sam umorna ...” nastavila je. “Zvuči kao da se dolje dobro zabavljate.”

“Da li ti smetamo, pa ne možeš zaspati?”

“Meni, Bože, ne”, pretjerao je glas, “samo sam išla u kupaonicu”. Stanka, a onda: “Idi natrag dolje. Dobro se zabavi”.

Na ove je riječi Kirsty krenula prema njoj. U posljednjem mogućem trenutku Julia joj se izmaknula s puta izbjegavajući i najmanji tjelesni dodir.

“Dobro spavaj”, rekla je Kirsty na vrhu stepenica.

Ali nikakav odgovor nije stizao od sjenke u hodniku.

3

Julia nije dobro spavala. Ni te, a ni bilo koju od noći koje su uslijedile.

Ono što je vidjela u vlažnoj sobi, ono što je čula i napokon *osjetila* - bilo je dovoljno da lagane, mirne snove zauvijek zadrži nedostižnima; ili je samo u to počela vjerovati.

On je ovdje. Brat Frank je ovdje, u kući - bio je ovdje cijelo vrijeme. Zatočen od svijeta u kojem je živjela i disala, ali dovoljno blizu za uspostavljanje prolaznog, bijednog kontakta. Razlozi i uzroci toga nisu joj bili poznati; ljudska ruševina u zidu nije imala ni snage ni vremena za opisivanje svog stanja.

Sve što je rekla, prije nego što se zid oko nje ponovno počeo zatvarati i prije nego što je ruševina ponovno bila okružena ciglom i žbukom, bilo je: JULIA - a zatim, jednostavno: FRANK JE - i na samome kraju riječ KRV.

Zatim je u potpunosti nestala, a njezine su noge pustile pod težinom. Napola je pala, napola oteturala prema natrag do suprotnog zida. Do trenutka kada je ponovno došla sebi nije bilo tajanstvene svjetlosti; nije bilo opustošenog lika začahurenog u cigli. Zagrljaj realnosti ponovno je bio potpun.

Možda ne *baš* potpun. Frank je još uvijek ovdje, u vlažnoj sobi. U to nije sumnjala. Mogao je biti van pogleda, ali ne i uma. Nekako je bio zatočen između sfere u kojoj je živjela i nekog drugog mjesta: mjesta zvona i uznemirujuće tame. Da li je umro, da li je to? Preminuo u praznoj sobi proteklog ljeta, a njegov je duh ostao tamo čekajući egzorcista? Ako je tako, što se dogodilo s njegovim

zemaljskim ostacima? Samo će daljnji razgovor s Frankom osobno, ili njegovim ostacima, osigurati objašnjenje.

Imala je malo sumnje u načine davanja snage izgubljenjnoj duši. Otvoreno joj je dao rješenje.

KRV, rekao je. Riječ nije bila izrečena kao optužba, nego kao naredba.

Rory je krvario na pod vlažne sobe; mrlja je zatim nestala. Nekako se Frankov duh - ako je to uopće bio - nahranio bratovom krvi i tako stekao dovoljno snage da posegne iz svoje ćelije i uspostavi slabašan kontakt. Što bi se još moglo postići ako bi količina bila veća?

Razmišljala je o Frankovim zagrljajima; o njegovoj grubosti, njegovoj erekciji: o ustrajnosti kojom se obrušio na nju. Što sve ne bi dala da ponovno osjeti tu ustrajnost? Možda je to i moguće. A ako je - ako bi mu mogla dati neophodnu hranu - da li bi bio zahvalan? Ne bi li bio njezin psić: umiljat ili brutalan na svaki njezin hir? Pomisao je udaljila san. S njim je udaljila i razum i tugu. Cijelo je ovo vrijeme bila zaljubljena, zaključila je, i tugovala je za njim. Ako je krv bila potrebna da ga dobije, onda će osigurati krv ne razmišljajući dvaput o posljedicama.

U danima koji su slijedili ponovno je pronašla osmijeh. Rory je promjenu raspoloženja shvatio kao znak sreće u novoj kući. Njezino je dobro raspoloženje proizvelo isto i kod njega. Prihvatio se adaptacije s obnovljenim zanosom.

Uskoro će, rekao je, početi raditi na katu. Pronaći će izvor vlage u velikoj sobi i pretvorit će ju u spavaonicu dostojnu njegove princeze. Poljubila ga je u obraz dok je

govorio o ovome i rekla da nema žurbe: soba koju su sada koristili bili je više nego prikladna. Razgovor o spavaćoj sobi uvjetovao je da ju počne milovati po vratu, da ju privuče bliže i šapuće djetinjaste bestidnosti u uho. Nije ga odbila nego je krotko pošla gore i dopustila mu da ju svlači na način koji je volio, otkopčavajući joj odjeću prstima prljavim od boje. Pretvarala se da ju je obred uzbudio, iako je to bilo daleko od istine.

Jedina stvar koja je u njoj uspijevala zapaliti najmanju iskru, dok je ležala na škripavom krevetu s njegovim uzdignućem među nogama, bilo je zatvaranje očiju i zamišljanje Franka, onakvog kakav je bio.

Više nego jednom njegovo je ime došlo na njezine usne; progutala ga je svaki put. Napokon je otvorila oči da se podsjeti na dosadnu istinu. Rory je ukrašavao njezino lice poljupcima. Njezini su se obrazi ježili na njegov dodir.

Neće biti u stanju ovo izdržati suviše često, zaključila je. Bio je preveliki napor glumiti pokornu ženu; srce će joj eksplodirati.

I tako je, ležeći pod njim dok je rujanski dah gladio njezino lice kroz otvoren prozor, počela planirati prikupljanje krvi.

PET

Ponekad mu se činilo da su eoni došli i prošli dok je životario u zidu; eoni za koje će se kasnije na neki način pokazati da su bili sati, ili čak minute.

Ali stvari su se sada promijenile; imao je priliku za *bijeg*. Njegov je duh lebdio na tu pomisao. Bila je to slaba šansa; nije se zavaravao oko toga. Postojalo je nekoliko razloga zbog kojih njegova najbolja nastojanja mogu propasti. Julia je bila jedan. Prisjećao se Julije kao otrcane, uobražene žene čiji je odgoj ukrotio njezinu sposobnost za strast. Pomogao joj je da se oslobodi toga, naravno; jednom. Sjećao se dana, među tisućama puta, kako je izvršio taj čin s nekim zadovoljstvom. Nije se opirala više nego što je bilo potrebno za njezinu taštinu, a zatim se podala tako otvorenom žestinom da je zamalo izgubio kontrolu nad sobom.

U drugim bi ju okolnostima ugrabio ispred nosa njezinog budućeg supruga, ali bratska je politika savjetovala drugačije. Za tjedan ili dva bi je se zasitio i ostao bi ne samo sa ženom čije bi mu tijelo već postalo trn u oku, već i

s bratom željnim osвете za petama. Nije bilo vrijedno rizika.

Uostalom, postojali su novi svjetovi za osvajanje. Otišao je dan kasnije za Istok: u Hong Kong i na Šri Lanku; bogatstvu i pustolovinama. Imao ih je, također. Barem neko vrijeme. Ali prije ili kasnije sve je kliznulo kroz njegove prste i s vremenom se zapitao da li mu okolnosti nisu omogućavale zadržavanje zarade ili jednostavno nije dovoljno mario da zadrži ono što je imao. Slijed misli, jednom započet, postao je nekontroliran. Svugdje je, u ruševinama oko sebe, pronašao dokaze za potporu istog gorkog zaključka: da u svom životu nije susreo ništa - ni osobu, ni stanje uma ili tijela - što bi poželio dovoljno da za to otrpi čak i prolaznu nelagodu.

Počeo je vrtlog prema dolje. Tri je mjeseca proveo u valovima depresije i samosažaljenja koji su graničili sa samoubojstvom. Ali i ta mu je solucija bila uskraćena njegovim novootkrivenim nihilizmom. Iz onoga - ako nema ništa zbog čega bi vrijedilo živjeti, slijedilo, nije li, da također nema ničega zbog čega bi vrijedilo umrijeti. Teturao je od jedne takve jalovosti do druge, sve dok mu misli nisu istrunule uz pomoć bilo koje droge koju mu je njegova amoralnost mogla priuštiti.

Kada je prvi puta čuo za Lemarchandovu kutiju? Nije se mogao sjetiti. U baru možda; ili u odvodnom kanalu s usana neke pijane olupine. Neko je vrijeme to bila tek glasina - ovaj san o palači užitaka gdje oni koji su iscrpili ništavna zadovoljstva ljudskog obličja mogu otkriti novu definiciju oduševljenja. A put u ovaj raj? Bilo ih je nekoliko, rečeno mu je, karte međuprostora između stvarnog i još stvarnijeg, izrađene od strane putnika čije su se kosti

već odavno pretvorile u prašinu. Jedna je takva karta u kriptama Vatikana, sakrivena u kodu teološkog rada nepročitanom od reformacije. Druga je, u obliku origami slagalice, prema izvješćima bila vlasništvo markiza de Sadea, koji ju je upotrijebio, u vrijeme zatočeništva u Bastillei, za zamjenu sa stražarom za papir na kojem je napisao *120 dana Sodome*. Još je jednu napravio umjetnik - izrađivač ptica pjevica - po imenu Lemarchand, u obliku glazbene kutije tako savršenog dizajna da se čovjek njome mogao igrati polovicu životnog vijeka i nikada ne uči unutra.

Priče. Priče. Ipak, otkad je počeo vjerovati u apsolutno ništa nije bilo tako teško kao izbaciti tiraniju provjerene istine iz glave. A i vrijeme je prolazilo, u pijanom mozganju o takvim fantazijama.

U Düsseldorfu, kamo je otišao krijumčareći heroin, ponovno je naišao na priču o Lemarchandovoj kutiji. Njegova je znatiželja ponovno bila probuđena, ali ovoga je puta pratio priču sve do njezinog izvorišta. Čovjekovo je ime bilo Kircher, iako se najvjerojatnije služio i s desetak drugih. Da, Nijemac je mogao potvrditi postojanje kutije; i da, mogao je srediti da ju Frank dobije. Cijena? Male usluge tu i tamo. Ništa posebno. Frank je obavio usluge, oprao ruke i zahtijevao svoju plaću.

Bilo je i uputa od Kirchera kako najbolje riješiti tajnu Lemarchandova uređaja; upute su dijelom bile poučne, dijelom apstraktne. Riješiti zagonetku značilo je putovati, rekao je, ili nešto slično. Kutija, izgledalo je, nije bila samo karta puta, nego sam put.

Ova ga je nova ovisnost brzo izliječila od droge i alkohola. Možda su postojali drugi načini oblikovanja svijeta tako da odgovara obliku njegovih snova.

Vratio se u kuću u Ulici Lodovica, u praznu kuću iza čijih je zidova sada bio zatočen, i pripremio se - baš kako je Kircher savjetovao - za izazov rješavanja Lemarchandove konfiguracije.

Nikada u životu nije bio tako umjeren, ili koncentriran. U danima prije naleta na kutiju živio je životom koji bi i sveca posramio, svu energiju usredotočivši na ceremoniju koja ga je čekala.

Bio je arogantan u odnosu s Redom Posjekotine, sada je to vidio; ali posvuda su se nalazile - *na svijetu i izvan njega* - sile koje su ohrabrivale takvu aroganciju jer su se njome koristile. Samo ta činjenica ga ne bi pokolebala. Ne; prava je pogreška bila u naivnom vjerovanju da se *njegova* definicija užitka značajno poklapa s onom Cenobita.

Kako bilo, donijeli su nebrojene patnje. Predozirali su ga senzualnošću sve dok mu se um nije kolebao oko ludila, zatim su ga upoznali s užitkom; možda su tako i mislili. Možda ne. S ovim je umovima bilo nemoguće znati; bili su tako beznadno, besprijekorno neodređeni. Nisu poznavali nikakve principe nagrađivanja i kažnjavanja po kojima bi se mogao nadati da će zaraditi odmor od njihovih mučenja, a niti su bili ganuti ikakvim preklinjanjem za milost. Pokušao je to, u tjednima i mjesecima koji su dijelili otvaranje kutije od današnjeg dana.

Nije bilo nikakvog suosjećanja na ovoj strani Pročjepa, tu su se nalazili samo plač i smijeh. Suze radosnice ponekad (za sat bez strave; čak i za jedan dah); smijeh je dolazio, tako proturječno, u liku neke nove strave koju je oblikovao inženjer za osmišljavanje patnje.

Dolazilo je do daljnjeg usavršavanja mučenja, izmišljenog od uma koji je izvanredno shvaćao prirodu patnje. Zatočenicima je bilo dopušteno vidjeti svijet na kojem su nekada obitavali. Njihova su mjesta odmora - kada nisu podnosili zadovoljstvo - gledala točno na ona mjesta gdje su nekada radili na Konfiguraciji koja ih je ovamo dovela. U Frankovom slučaju, na gornju sobu broja pedeset i pet u Ulici Ludovica.

Veći je dio godine to bio neosvijetljen pogled; nitko nije čak ni zakoračio u kuću. A onda, došli su *oni*: Rory i ljupka Julia. I nada se ponovno rodila ...

Postojali su načini za bijeg, čuo ih je prošaputane; rupe u sustavu koje mogu dopustiti dovoljno gipkom ili lukavom umu izlaz u sobu iz koje je došao. Ako bi zatočenik uspio ostvariti takav bijeg nije bilo načina da ga hijerofanti prate. Oni su morali biti *prizivani* preko Procjepa. Bez takvog su poziva ostavljeni poput pasa na pragu, koji grebu i grebu, ali ne mogu uči. Bijeg je zbog toga, ako je mogao biti izvršen, sa sobom donosio *decree absolute*, potpunu rastavu pogrešnog braka koji je zatočenik sklopio. To je bio pothvat vrijedan rizika. Uistinu, to uopće nije bio nikakav rizik. Koja bi kazna bila gora od pomisli na bol bez nade u odrješenje?

Imao je sreće. Neki su zatvorenici iščezli sa svijeta ne ostavljajući dovoljan znak svog postojanja iz kojeg, uz prigodan splet okolnosti, njihovo tijelo ponovno može biti izgrađeno. Njegovo gotovo posljednje djelo, izuzevši vrištanje, bilo je pražnjenje testisa na pod. Mrtva je sperma bila oskudna uspomena na njegovo biće; ali dovoljna. Kada se dragom bratu Roryju (dražesnom, nespretnom Roryju)

omaknulo dlijeto, tamo je bilo nešto od Franka što je profitiralo od bola. Pronašao je mali oslonac i tračak snage s kojom bi se mogao izvući u sigurnost. Sve je sada bilo na Juliji.

Ponekad je, pateći u zidu, pomišljao da će ga napustiti iz straha. Ili to ili će racionalizirati prizor koji je vidjela i zaključiti da je sanjala. Ako bude tako, izgubljen je. Nedostajalo mu je energije za ponovno pojavljivanje.

Ali bilo je znakova koji su mu dali razlog za nadu. Činjenica da se vratila u sobu u dvije ili tri prigode, na primjer, i samo stajala u tami gledajući u zid. Čak je prilikom druge posjete promrmljala nekoliko riječi, iako je uhvatio samo komadiće. Riječ "ovdje" bila je među njima. I "čekanje" i "uskoro". Dovoljno da ga očuva od očajanja.

Njegov je optimizam imao još jedno uporište. Bila je izgubljena, zar ne? Vidio je to na njezinom licu kada su - prije nego što se Rory posjekao - ona i njegov brat imali prigodu biti zajedno u sobi. Pročitao je poglede između redova; trenutke kada je njezina budnost popustila, i tuga i frustracija koje je osjećala bile su očite.

Da, bila je izgubljena. Udana za čovjeka za kojeg nije osjećala ljubav i nemoćna da pronade izlaz.

Pa, on je bio ovdje. Oni mogu spasiti jedno drugo, na način koji su pjesnici obećali da bi ljubavnici trebali. On je bio tajna, on je bio tama, on je bio sve o čemu je sanjala. I ako ga oslobodi služit će joj - o, da - sve dok njezino zadovoljstvo ne dosegne taj prag koji je, poput svih prago-va, bio mjesto gdje snažni postaju snažniji, a slabi nestaju.

Zadovoljstvo je tamo bilo bol; i obrnuto. I on je to znao dovoljno dobro da ga zove domom.

ŠEST

U trećem je tjednu rujna zahladilo: arktička je hladnoća donijela grabežljivi vjetar koji je u nekoliko dana skinuo lišće s drveća. Hladnoća je uvjetovala promjenu odjeće i promjenu plana. Umjesto pješačenja, Julia je uzela automobil. Odvezla se do središta grada u rano poslijepodne i pronašla bar u kojem je u vrijeme ručka bilo živahno, ali ne bučno.

Mušterije su dolazile i odlazile; mladi pripravnici iz odvjetničkih i računovodstvenih tvrtki, razgovarajući o svojim ambicijama; društva vinopija čiji su jedini pokazatelji trijeznoće bila njihova odijela; i najzanimljivije, površno poznati individualci koji su sjedili sami za stolovima i samo pili. Privukla je solidnu gomilu zadivljenih pogleda, ali oni su uglavnom pripadali mladim pripravnici-ma. Prošlo je više od sata otkad je došla u bar, robovi plaća su se vraćali na svoje plantaže, dok nije uhvatila nekoga kako gleda njezin odraz u zrcalu. U idućih su deset minuta njezove oči bile prikovane na nju. Nastavila je piti, pokušavajući sakriti bilo kakav zrak uznemirenosti. A onda je, bez upozorenja, ustao i prišao njezinom stolu.

“Piješ sama?” upitao je

Željela je pobjeći. Srce joj je tako žestoko lupalo da je bila sigurna da ga mora čuti. Ali nije. Upitao ju je želi li još jedno piće; rekla je da želi. Očito zadovoljan što nije odbijen, otišao je do šanka, naručio duplo i vratio se za stol. Bio je crven u licu i jedan broj veći od svog tamnoplavog odijela. Jedino su njegove oči odavale bilo kakav znak nervoze, počivajući na njoj samo za trenutak, a zatim odskačući poput prestrašene ribe. Neće biti nikakvog ozbiljnog razgovora: to je već odlučila. Nije željela znati mnogo o njemu. Njegovo ime, ako je nužno. Njegovo zanimanje i bračni status, ako bi inzistirao. Ništa više od toga, neka bude samo tijelo.

Na kraju je ispalo da nije postojala opasnost od povjeravanja. Susrela je pričljivije kamene ploče. S vremena na vrijeme bi se nasmiješio, kratkim, nervoznim osmijehom koji je pokazivao zube isuviše pravilne da bi bili pravi - i nudio nova pića. Rekla je ne, u želji da završi lov što je moguće prije, i umjesto toga ga upitala ima li vremena za kavu. Rekao je da ima.

“Kuća je udaljena samo nekoliko minuta”, odgovorila je, i otišli su do njezinog automobila. Dok je vozila nastavila se pitati - meso na sjedištu pored nje - zašto je ovo tako lako. Da li je to zato što je čovjek očita žrtva - sa svojim nesposobnim očima i umjetnim zubima - rođen, da li je to uopće znao, za ovo putovanje? Da, možda je to bilo to. Nije bila prestrašena zato što je sve ovo bilo savršeno predvidivo ...

Dok je okretala ključ u ulaznim vratima i ulazila u kuću pomislila je da je čula buku u kuhinji. Da li se Rory

vratio ranije kući, bolestan možda? Pozvala ga je. Nije bilo odgovora; kuća je bila prazna. Gotovo prazna.

Prešavši prag već je imala sve pomno isplanirano. Zatvorila je vrata. Čovjek u plavom odijelu zurio je u svoje manikirane ruke, i čekao znak.

“Ponekad se osjećam usamljeno”, rekla mu je dok se očešala o njega. Bila je to rečenica koju je prošle noći smislila u krevetu.

Samo je kimnuo u znak odgovora, izraz njegovog lica bio je mješavina straha i skeptičnosti; očito baš nije mogao vjerovati u svoju sreću.

“Želiš li još jedno piće?” upitala ga je. “Ili ćemo odmah ići gore?”

Ponovo je kimnuo. “Mislim da sam već dosta popio.”

“Gore, onda.”

Napravio je neodlučan pokret u njezinom pravcu, kao da ju je možda namjeravao poljubiti. Ipak, nije željela nikakvo udvaranje. Izbjegavajući njegov dodir došla je u podnožje stepenica.

“Ja ću voditi”, rekla je. Pokorno ju je pratio.

Na vrhu stepenica se okrenula i pogledala ga, uhvativši ga kako maramicom briše znoj s obraza. Pričekala je dok ju nije pristigao, a zatim ga povelu do polovine hodnika, do vlažne sobe.

Vrata su bila ostavljena odškrinuta.

“Uđi”, rekla je.

Poslušao je. Kada je ušao unutra trebalo mu je nekoliko trenutaka da se privikne na tamu i još malo vremena da bi dao glas zapažanju da: “Ovdje nema kreveta?”

Zatvorila je vrata i upalila svjetlo. Na vrata je objesila jednu od Roryjevih starih jakni. U džepu je ostavila nož.

Ponovo je rekao: "... nema kreveta"

"Što fali podu?"

"Podu?"

"Skini sako. Vruće ti je."

"Da", složio se, ali nije ništa učinio pa mu se primaknula i počela mu odvezivati kravatu. Tresao se, siroto janje. Siroto, nijemo janje. Dok mu je odvezivala kravatu počeo je skidati sako.

Da li Frank gleda ovo, pitala se? Njezine su oči trenutačno zalutale na zid. Da, pomislila je, ovdje je. On *vidi*. On *zna*. Oblizuje usne i postaje nestrpljiv.

Janje je progovorilo. "Zašto ti ..." počeo je, "zašto ti možda ne bi ... učinila isto?"

"Želiš li me vidjeti голу?", dražila je. Riječi su uzrokovale svjetlucanje njegovih očiju.

"Da", brzo je rekao. "Da. Volio bih to"

"Jako?"

"Jako."

Otkopčavao je košulju.

"Možda i hoćeš", rekla je.

Ponovno joj je uputio patuljasti smiješak.

"Da li je to igra?" odvažio se.

"Ako tako želiš", rekla je i pomogla mu skinuti košulju. Njegovo je tijelo bilo blijedo i mekano poput gljive. Prsa su mu bila masivna; trbuh također. Stavila je ruke na njegovo lice. Poljubio joj je vrške prstiju.

"Lijepa si", rekao je, pljuckajući riječi kao da su ga satima mučili.

“Jesam li?”

“Znaš da jesi. Prelijepa. Najljepša žena koju sam ikad vidio.”

“To je lijepo od tebe”, rekla je i okrenula se prema vratima. Iza sebe je čula zveket kopče njegovog remena i zvuk grebanja odjeće po koži dok je spuštao hlače.

Sasvim dovoljno, pomislila je. Nije imala želju vidjeti ga golog kao od majke rođenog. Dovoljno je bilo imati ga ovakvog

Posegnula je u džep jakne.

“Oh, Bože”, iznenada je reklo janje.

Ispustila je nož natrag u džep. “Što je?” upitala je, okrećući se da ga pogleda. Da prsten na njegovom prstu nije već odao njegov status, znala bi da je oženjen po gaćama koje je nosio: vrećaste i suviše prane, nelaskava odjeća kupljena od žene koja je već davno prestala razmišljati o svom mužu u seksualnim terminima.

“Mislim da trebam isprazniti mjehur”, rekao je. “Suviše viskija.”

Lagano je slegnula ramenima i ponovno se okrenula vratima.

“Odmah se vraćam”, rekao je njezinim leđima. ali njezina je ruka bila u džepu jakne prije nego što su riječi bile izgovorene, okrenula se prema njemu dok je kretao prema vratima, nož za klanje u ruci.

Njegov je korak bio isuviše brz da bi vidio oštricu sve do posljednjeg mogućeg trenutka, a čak se i onda zbunjeno pojavila na njegovom licu, ne strah. Bio je to kratkotrajan pogled. Trenutak poslije nož je bio u njemu, režući mu trbuh s lakoćom oštrice u premekanom siru. Napravila je jedan rez, a zatim još jedan.

Dok je krv curila bila je sigurna da je soba treperila, cigle i žbuka drhtale su vidjevši mlazove koji su šikljali iz njega.

Imala je samo trenutak vremena da se divi pojavi, ne više, prije nego što je janje ispustilo dahtavu kletvu, i - umjesto da se odmakne iz dosega noža kao što je predviđjela - zakoračilo prema njoj i izbilo joj oružje iz ruke. Otkotrljalo se preko podnih dasaka i sudarilo s podnim letvicama kod zida. Nakon toga je skočio na nju.

Stavio je ruku u njezinu kosu i čvrsto ju uhvatio. Izgledalo je da njegova namjera nije nasilje već bijeg, jer ju je pustio čim ju je odvuкао od vrata. Udarila je u zid, i pala, pogledala gore da bi ga vidjela kako se bori s kvakom, slobodna ruka prikovana na rane.

Sada je bila hitra. Preokrenula se do mjesta gdje je ležao nož, ustala je i krenula prema njemu u jednoj tečnoj kretnji. Uspio je odškrinuti vrata nekoliko centimetara, ali ne dovoljno. Spustila je nož u središte njegovih kozičavih leđa. Zavrištao je i ispustio kvaku. Već je izvlačila nož i gurala ga u njega drugi put, a onda treći i četvrti. Uistinu je izgubila broj rana koje je zadala, njezin je napad bio pun pakosti zbog njegovog odbijanja da legne i umre. Teturao je sobom, cvileći i jaučući, dok je krv tekla njegovom stražnjicom i nogama. Napokon se, nakon cijele vječnosti, prevrnuo i pogodio pod.

Ovoga je puta bila sigurna da ju osjećaji nisu prevarili. Soba je, ili duh u njoj, odgovorila nježnim uzdasima iščekivanja.

Negdje je zvonilo zvono ...

Gotovo poput primisli registrirala je da je janje prestalo disati. Prešla je preko krvlju poprskanog poda do mjesta gdje je ležao i upitala: "Dovoljno?"

Zatim je otišla oprati lice.

Dok je išla hodnikom čula je uzdah sobe - nije bilo ni jedne druge riječi za to. Stala je u pola koraka, gotovo dovedena u napast da se vrati. Ali krv joj se sušila na rukama i njezina joj se ljepljivost gadila.

U kupaonici je skinula bluzu s cvjetnim uzorkom i prvo izribala dlanove, zatim poprskane ruke i na kraju vrat. Pranje ju je istovremeno i ohladilo i okrijepilo. Dobro se osjećala. Kada je završila s time oprala je nož, izribala slivnik i vratila se na hodnik ne trudeći se obrisati ili obući.

Nije imala potrebe ni za jednim. Soba je bila poput peći dok su energije mrtvog čovjeka pulsirale iz njegovog tijela. Nisu daleko stigle. Krv je s poda već vijugala prema zidu gdje je bio Frank, kapljice su izgledale kao da ključaju i isparavaju čim bi došle u blizinu podnih letvica. Gledala je, ushićeno. Ali to nije bilo sve. Nešto se događalo na lešu. Bio je lišen svih unutarnjih organa, tijelo se grčilo dok su mu unutarnji organi bili isisavani, plinovi su zavijali u crijevima i grlu, koža se isušivala pred njezinim preneraženim pogledom. U jednom su trenutku umjetni zubi upali natrag u grlo, a desni su se oko njih isušivale.

I u pukom je trenu bilo gotovo. Sve što je tijelo moglo korisno ponuditi za hranu bilo je uzeto; ljuska koja je ostala ne bi bila dostatna za roj muha. Bila je impresionirana.

Iznenada, žarulja je počela treperiti. Pogledala je zid očekujući da zadrhti i ispljune njezinu ljubav na svjetlost dana. Ali ne. Žarulja se ugasila. Tamo je bio samo tračak svjetlosti koji je propuzio kroz godinama šibani kapak.

“Gdje si?” upitala je

Zidovi su ostali nijemi.

“Gdje si?”

Još uvijek ništa. Soba se hladila. Njezine su se grudi naježile. Zavirila je na fluorescentni sat na janjetovoj zgrčenoj ruci. Otkucavao je, ne mareći za apokalipsu koja je zadesila njegovog vlasnika. Pokazivao je šesnaest četrdeset i jedan. Rory će se vratiti ubrzo nakon sedamnaest i petnaest, ovisno o gustoći prometa. Pred njom je bio posao koji je trebalo do tada obaviti.

Zamotavši plavo odijelo i ostatak njegove odjeće, stavila ih je u nekoliko najlonskih vrećica, a zatim potražila veću vreću za ostatke. Očekivala je da će Frank biti ovdje da joj pomogne u ovom poslu, ali pošto se nije pojavio nije imala izbora nego sve obaviti sama. Kada se vratila u sobu raspadanje janjeta je još uvijek trajalo, iako sada mnogo sporije. Možda je Frank još uvijek cijedio unutrašnjost leša, ali sumnjala je u to. Najvjerojatnije osiromašeno tijelo, u potpunosti lišeno srži i svih vitalnih tekućina, nije bilo dovoljno snažno da se drži na okupu. Kada je komadiće ubacila u vreću težila je poput malog djeteta, ne više. Zatvarajući vrećicu spremila se da ju odnese dolje u auto, a tada je čula otvaranje ulaznih vrata.

Zvuk je oslobodio svu paniku koju je tako ustrajno držala daleko od sebe. Počela se tresti. Suze su joj nagrizale sinuse.

“*Ne sada ...*” rekla je sama sebi, ali osjećaj više nije mogao biti potiskivan.

U hodniku dolje Rory je rekao: “Ljubavi?”

Ljubavi! Mogla se nasmijati, ali od užasa. Bila je ovdje ako ju je želio pronaći - njegova ljubav, njegova draga - s nedavno opranim grudima i mrtvacem u rukama.

“Gdje si?”

Oklijevala je prije odgovora, nesigurna da li će njezino grlo biti sposobno za obmanu.

Po treći put ju je pozvao, glas mu je promijenio ton dok je hodao do kuhinje. Trebat će mu samo trenutak da otkrije da ne miješa jelo na štednjaku; nakon toga će se vratiti i krenuti uz stepenice. Imala je deset sekundi; petnaest najviše.

Trudeći se da joj korak bude što je moguće lakši, iz straha da ne čuje njezino kretanje na katu, odnijela je smotuljak u rezervnu sobu na kraju hodnika. Premala za spa-vaonicu (osim možda za dijete), upotrijebili su ju kao ostavu. Poluprazni sanduci; komadi namještaja koje nisu mogli nigdje smjestiti; razni otpad. Ovdje je ostavila tijelo na neko vrijeme, iza naopako postavljene stolice. Zatim je za sobom zaključala vrata baš kada ju je Rory pozvao iz podnožja stepenica. Dolazio je gore.

“Julia? Julia, ljubavi. Jesi li tamo?”

Kliznula je u kupaonicu i pogledala se u zrcalo. Pokazalo joj je zacrvenjeli portret. Uzela je bluzu koju je ostavila na rubu kade i obukla ju. Imala je ustajali zadah, a kapi krvi zasigurno su se nalazile među cvijećem, ali nije imala ništa drugo za obući.

Dolazio je hodnikom; čula je njegov slonovski korak.

“Julia?”

Ovoga je puta odgovorila - ne trudeći se prikriti drhtaj u glasu. Zrcalo je potvrdilo ono čega se plašila: nije bilo teorije da može proći kao neuznemirena. Bila je prisiljena na besprijekornu glumu.

“Jesi li dobro?” upitao ju je. Bio je pred vratima.

“Ne”, rekla je. “Ne osjećam se dobro.”

“Oh, draga ...”

“Za čas ću biti dobro.”

Pritisnuo je kvaku, ali je ona zaključala vrata.

“Možeš li me malo ostaviti na miru?”

“Želiš li doktora?”

“Ne”, rekla mu je. “Ne. Stvarno. Ali ne bih imala ništa protiv konjaka - “

“Konjaka ...”

“Bit ću dolje za sekundu.”

“Kako gospođa želi”, našalio se. Brojila mu je korake dok je išao prema stepenicama, a onda se spustio dolje. Kada je izračunala da je izvan dosega sluha otključala je vrata i izašla na hodnik.

Kasno popodnevno svjetlo brzo je nestajalo; hodnik je bio tamni tunel.

Odozdo je čula zveckanje čaše o čašu. Krenula je prema Frankovoj sobi najbrže što se usudila.

Iz zamračene unutrašnjosti nije bilo zvuka. Zidovi više nisu treperili; nije se čuo ni zvuk udaljenih zvona. Otvorila je vrata; lagano su zaškripala.

Nije u potpunosti očistila za sobom. Na podu je bilo prašine, ljudske prašine, i komadića osušenog mesa. Spustila se na koljena i marljivo ih sakupila. Rory je bio u pravu. Ona je bila savršena *hausfrau*.

Dok je ustajala nešto se pomaknulo u sve tamnijim sjenkama sobe. Pogledala je u smjeru pokreta, ali prije nego što su njezine oči uspjele definirati oblik u kutu glas je rekao: “Ne gledaj me.”

Bio je to umoran glas - glas nekoga potrošenog događajima; ali bio je *stvaran*. Riječi su bile nošene istim zrakom koji je udisala.

“Frank”, rekla je.

“Da ...”, stigao je slomljeni glas, “... ja sam.”

Rory ju je pozvao odozdo. “Da li se osjećaš bolje?”

Otišla je do vrata.

“Puno bolje ...” odgovorila je. Iza njezinih leđa skrivena je stvar rekla: “*Ne puštaj ga blizu mene.*” Riječi su dolazile brzo i razjareno.

“U redu je”, šapnula mu je. A onda Roryju: “Bit ću dolje za minutu. Stavi neku glazbu. Nešto umirujuće.”

Rory je odgovorio da će staviti i vratio se u predvorje.

“Samo sam polovično napravljen”, rekao je Frankov glas. “Ne želim da me vidiš ... ne želim da me *itko* vidi ... ne ovakvog ...” Riječi su još jednom zastale, a onda tužno nastavile: “Moram dobiti još krvi, Julia.”

“Još?”

“I to brzo.”

“Koliko je to još?” upitala je sjenke. Ovoga je puta uhvatila bolji tračak onoga što je tamo čekalo. Nije ni čudo što je želio da ga nitko ne gleda.

“Samo još”, rekao je. Iako je bio jedva iznad šapta, u glasu se nalazila hitnja koja ju je plašila.

“Moram ići ...” rekla je začuvši glazbu odozdo.

Ovoga puta tama nije odgovorila. Na vratima se okrenula.

“Drago mi je što si došao”, rekla je. Dok je zatvarala vrata iza sebe je čula zvuk ne drukčiji od smijeha, ne drukčiji od jecanja.

SEDAM

“Kirsty? To si ti?”

“Da? Tko je to?”

“Rory ...”

Linija je bila vodena; kao da je potop izvana tekao telefonskim kablovima. Ipak, bila je sretna što ga čuje. Zvao je tako rijetko, a kada je zvao to je obično bilo i u svoje i u Julijino ime. Međutim, ovoga puta nije bilo tako. Ovoga je puta Julia bila tema razgovora.

“Nešto nije u redu s njom, Kirsty”, rekao je. “Ne znam što.”

“Misliš da je bolesna?”

“Možda. Osjećam se kao da živim sa strancem. I užasno izgleda.”

“Jesi li razgovarao s njom?”

“Kaže da je dobro. Ali nije; pitao sam se da nije možda razgovarala s tobom.”

“Nisam je vidjela od vaše proslave useljenja.”

“To je još jedna stvar. Uopće ne želi napuštati kuću. To nije nalik na nju.”

“Da li želiš ... da popričam s njom?”

“Htjela bi?”

“Ne znam da li će od toga biti išta dobrog, ali pokušat ću.”

“Nemoj joj ništa reći o našem razgovoru.”

“Naravno da neću. Nazvat ću sutra -”

(“*Sutra. Mora biti sutra.*”

“*Da ... znam.*”

“*Bojim se da ću popustiti, Julia. Počinjem kliziti natrag.*”)

“Nazvat ću te iz ureda u četvrtak. Tada mi možeš reći što misliš o njoj.”

(“*Kliziti natrag?*”

“*Do sada će već znati da sam nestao.*”

“*Tko će znati?*”

“*Posjekotina. Kurvini sinovi koji su me odveli ...*”

“*Čekaju te?*”

“*Odmah iza zida.*”)

Rory joj je rekao koliko je zahvalan, a ona mu je zauzvrat rekla da je to najmanje što prijatelj može učiniti. Zatim je spustio slušalicu, ostavljajući ju da sluša kišu na slobodnoj liniji.

Sada su oboje Julijina stvorenja; paze na njezinu dobrobit, brinu se za nju ako bi imala ružne snove.

Nema veze, i to je neka vrsta zajedništva.

2

Muškarac s bijelom kravatom nije čekao povoljan trenutak. Prišao je Juliji gotovo u isti trenutak kada ju je ugledao. Odlučila je, već dok je prilazio, da nije pogodan. Prekrupan; suviše siguran. Nakon otpora koji je pružio prvi, bila je odlučna pažljivije birati. Pa mu je, kada ju je Bijela Kravata upitao što pije, rekla da ju ostavi na miru.

Očito je bio naviknut na odbijanje i lako se svladao povlačeći se prema šanku. Vratila se svom piću.

Danas je kiša jako pljuštala - sada je već padala sedamdeset i dva sata, počinjala i prestajala - i bilo je manje gostiju nego prošli tjedan.

Jedan ili dva pokisla štakora ušli su unutra, ali ni jedan joj nije posvetio više od letimičnog pogleda. A vrijeme je prolazilo. Već je prošlo četrnaest sati. Neće riskirati da ponovno bude zatečena Roryjevim povratkom. Ispraznila je čašu i zaključila da danas nije Frankov sretan dan. Zatim je izašla iz bara na potop, otvorila kišobran i krenula prema automobilu. Dok je hodala iza sebe je začula korake, a onda je Bijela Kravata bio pored nje i rekao: "Moj je hotel u blizini."

"Oh ..." rekla je i nastavila hodati. Ali neće ga se uspjeti riješiti tako lagano.

"Ovdje sam samo dva dana", rekao je

Ne izazivaj me, pomislila je.

"Samo tražim neko društvo ..." nastavio je. "Nisam s nikim razgovarao."

"Stvarno?"

Uhvatio ju je za ruku. Stisak je bio tako jak da je umalo vrisnula. To je bio trenutak u kojem je shvatila da će ga morati ubiti. Izgledalo je da vidi požudu u njezinim očima.

“Moj hotel?” upitao je.

“Baš i ne volim hotele. Previše su bezlični.”

“Imaš li bolju ideju?” rekao joj je.

Imala je, naravno.

Objesio je svoj mokri baloner na vješalicu u hodniku i ona mu je ponudila piće koje je rado prihvatio. Zvao se Patrick i bio je iz Newcastlea.

“Ovdje sam poslovno. Ali izgleda da ne mogu napraviti mnogo.”

“Zašto?”

Slegnuo je ramenima. “Sigurno sam loš trgovac. Jednostavno.”

“Što prodaješ?” upitala ga je.

“Što te briga?” odgovorio je munjevito.

Nacerila se. Morat će ga hitro odvesti gore, prije nego što joj postane ugodno u njegovom društvu.

“Zašto ne prekinemo s čavrljanjem?” rekla je. Bila je to otrcana fraza, ali to je bila prva stvar koja joj je pala na pamet. Ispio je ostatak pića u jednom gutljaju i krenuo za njom.

Ovoga puta nije ostavila vrata odškrinuta. Bila su zaključana, što ga je očito zaintrigiralo.

“Poslije tebe”, rekao je kada su se vrata otvorila.

Ušla je prva. Pratio ju je. Ovoga puta, odlučila je, neće biti skidanja. Ako njegova odjeća upije nešto hrane nema veze, neće mu dati priliku da shvati da nisu sami u sobi.

“Jebat ćemo se na podu, zar ne?” pitao je ležerno.

“Prigovaraš?”

“Ne, ako tebi odgovara”, rekao je i pritisnuo usta na njezina, jezikom joj je pretraživao zube u potrazi za šupljinama. Bilo je nešto strasti u njemu, pomislila je; već je mogla na sebi osjetiti njegovu erekciju. Ali ona je ovdje morala obaviti posao: proliti krv i nahraniti gladna usta.

Prekinula je njegov poljubac i pokušala se izmaknuti iz njegovog zagrljaja. Nož je ponovno bio u jakni na vratima. Dok joj je bio izvan dohvata imala je malo snage da mu se odupre.

“Što nije u redu?” rekao je

“Sve je u redu ...” promrmljala je. “Ne moramo se žuriti. Imamo sve vrijeme svijeta.” Dotaknula je prednji dio njegovih hlača, da ga smiri. Zatvorio je oči poput zadovoljnog psa.

“Neobična si ...” rekao je.

“Nemoj gledati”, rekla je.

“Huh?”

“Nemoj otvarati oči.”

Namrštio se, ali poslušao. Zakoračila je unatrag prema vratima i napola se okrenula kopajući po dubinama džepa, pogledavajući unatrag da vidi da li je još uvijek slijep.

Bio je; i otkopčavao se. Kada je njezina ruka uhvatila nož, sjenke su zarežale.

Čuo je buku. Oči su mu se isti čas otvorile.

“Što je to bilo?” rekao je, okrećući se i gledajući u tamu.

“Ništa”, inzistirala je vadeći nož iz skrovišta. Odmi-cao se od nje preko sobe.

“Netko je -”

“*Nemoj.*”

“- ovdje.”

Posljednji je slog zamro na njegovim usnama kada je krajičkom oka ugledao srditu kretnju u kutu pored prozora.

“Što ... u Božje ...?” počeo je. Kada je pokazao u tamu, napala ga je i zarezala mu vrat mesarskom preciznošću. Krv je odmah briznula, debeli mlaz koji je pogodio zid mokrim *tup*. Čula je Frankovo zadovoljstvo, a onda uzdah umirućeg čovjeka; dug i dubok. Podigao je ruku do vrata da zaustavi krvarenje, ali ona je ponovno napala, zarezujući njegovu ruku koja je preklinjala, njegovo lice. Zateurao je, uzdahnuo. Napokon se srušio, grčeći se.

Odmaknula se od njega da izbjegne noge koje su mlatile. U kutu sobe ugledala je Franka kako se ljulja naprijed-natrag.

“Dobra žena ...” rekao je.

Da li je to bila njezina mašta ili je njegov glas već sada jači nego što je bio? Više nalik na glas koji je čula u svojoj glavi tisućama puta u ovim uzalud potrošenim godinama?

Zvono je zazvonilo. Ukočila se.

“Oh, Isuse”, rekla su njezina usta.

“U redu je ...” odgovorila je sjenka. “Gotovo da je mrtav.”

Pogledala je čovjeka s bijelom kravatom i vidjela da je Frank u pravu. Grčenje je prestalo.

“Krupan je”, rekao je Frank. “I zdrav.”

Izlazio je iz sjenke i dolazio pred njezin pogled, isuviše pohlepan za hranom da bi joj zabranio gledanje; sada

ga je po prvi puta jasno vidjela. Bio je izopačenost. Ne samo ljudskosti, života. Skrenula je pogled.

Zvono je ponovno zazvonilo, i to duže.

“Idi i vidi tko je”, zamolio ju je Frank.

Nije odgovorila.

“*Idi*”, rekao joj je okrećući svoju izobličenu glavu u njezinom pravcu; njegove su oči bile vatrene i sjajne u okolnoj truleži.

Zvono je zazvonilo po treći put.

“Onaj tko zvoni vrlo je uporan”, rekao je pokušavajući s uvjeravanjem kada nije uspio sa zapovijedanjem. “Ja stvarno mislim da bi trebala pogledati tko je.”

Odmaknula se od njega, a on je svoju pažnju vratio natrag tijelu na podu.

Zvono je ponovno zazvonilo.

Možda je bolje da vidi tko je (već je bila izašla iz sobe, pokušavajući ne čuti zvukove koje je Frank proizvodio) - bolje je otvoriti vrata. Bit će to agent koji prodaje osiguranje, najvjerojatnije, ili Jehovini svjedoci s novostima o spasu duše. Da; neće joj smetati da to čuje. Zvono je ponovno zazvonilo. “Trenutak”, rekla je, sada žureći iz straha da će otići. Na licu je imala dobrodošlicu kada je otvorila vrata. Istog je trenutka zamrla.

“Kirsty.”

“Zamalo sam odustala.”

“Ja sam ... ja sam spavala.”

“Oh.”

Kirsty je pogledala pojavu koja joj je otvorila vrata. Iz Roryjevog je opisa očekivala iscrpljeno stvorenje. Ono što je vidjela bila je potpuna suprotnost. Julijino je lice

bilo crveno; pramenovi znojem potamnjene kose prilijepljeni za čelo. Nije izgledala poput žene koja se upravo digla iz sna. Kreveta možda, ali ne sna.

“Samo sam navratila -” rekla je Kirsty “- na čavrljanje.”

Julia je blago slegnula ramenima.

“Pa, sada baš nije pogodan trenutak”, rekla je.

“Vidim.”

“Možda se možemo naći kasnije tijekom tjedna ...?”

Kirstyn je pogled kliznuo pored Julije do vješalica u hodniku. Muški baloner visio je na jednoj, još uvijek vlažan.

“Rory je kod kuće?” odvažila se.

“Ne”, rekla je Julia. “Naravno da nije. Radi.” Lice joj je poprimilo grublji izraz. “Da li si zbog toga došla,” upitala je, “da vidiš Roryja?”

“Ne, ja -”

“Znaš da ne moraš tražiti moju dozvolu. On je odrastao čovjek. Vas dvoje možete raditi koji god kurac ‘oćete.”

Kirsty nije pokušavala nastaviti diskusiju. *Volte face* ju je ostavilo zbunjenu.

“Idi kući”, rekla je Julia. “Ne želim razgovarati s tobom.”

Zalupila je vratima.

Kirsty je stajala na pragu oko pola minute, tresući se. Nije nimalo sumnjala u ono što se događa. Mokri baloner; Julijin nespokoj - njezino crveno lice, njezin iznenadni bijes. Imala je ljubavnika u kući. Jadni je Rory pogrešno protumačio znakove.

Napustila je prag i krenula putem prema ulici. Gomi-la se misli sukobljavala boreći se za njezinu pozornost. Na kraju je jedna izašla jasno iz gužve: kako će reći Roryju?

Slomit će mu srce, u to nije sumnjala. A ona će, nesretni pripovjedač, biti zaražena novostima, zar ne? Osjećala je suze kako naviru.

Ipak nisu došle, novi ih je osjećaj, mnogo naglašeniji, prevladao dok je silazila s puta na nogostup.

Netko ju je promatrao. Mogla je osjetiti pogled na potiljku. Da li je to bila Julia? Nekako je mislila da nije. Onda je ljubavnik. Da, ljubavnik!

Sigurna izvan sjenke kuće podlegla je porivu da se okrene i pogleda.

U vlažnoj je sobi Frank gledao kroz rupu koju je napravio u kapku. Posjetiteljica - čije je lice maglovito prepoznavao - je gledala kuću; baš njegov prozor, u stvari. Siguran da ga neće primijetiti uzvratio je pogled. Zasiurno je svoj pogled spustio na senzualnija stvorenja, ali nešto ga je u njezinom nedostatku *glamoura* privlačilo. Po njegovom su iskustvu takve žene bile mnogo zabavnije društvo nego ljepotice poput Julije. Mogle su laskanjem ili grubošću biti nagovorene, primorane na stvari koje ljepotice nikada ne bi odobrile; i biti zahvalne za pažnju. Možda će se vratiti, ta žena. Nadao se da hoće.

Kirsty je promatrala pročelje kuće, ali bilo je prazno; prozori su ili bili mračni ili su imali zavjese. Ipak, osjećaj da ju netko promatra nije popuštao; u stvari bio je tako snažan da se posramljeno okrenula.

Kiša je ponovno počela dok je hodala Ulicom Lodovica i poželjela joj je dobrodošlicu. Rashladila je njezino crvenilo i prikrila suze koje više nisu mogle biti zadržane.

3

Julia se drhteći vratila gore i pronašla Bijelu Kravatu kod vrata. Ili, preciznije, njegovu glavu. Ovoga je puta, ili zbog pretjerane pohlepe ili zlobe, Frank rastrgao leš. Djelići kosti i osušenog mesa ležali su razbacani po sobi.

Nije bilo ni traga sladokuscu.

Okrenula se prema vratima, a on je bio ondje blokirajući joj put. Samo su minute prošle otkad ga je vidjela kako se saginja da bi iscrpio energiju iz mrtvog čovjeka. U tom se kratkom vremenu drastično promijenio. Tamo gdje je bila sasušena hrskavica sada su se nalazili savršeni mišići; zemljovid njegovih vena i arterija bio je ponovno nacrtao: pulsirale su ukradenim životom. Bilo je čak i izdana kosa, ponešto preuranjenih uzevši u obzir odsutnost kože, na krvavoj kugli njegove glave.

Ništa od ovoga nije ni najmanje poljepšalo njegovu pojavu. U stvari ju je na mnoge načine pogoršalo. Prije na njemu nije bilo ničega prepoznatljivog, ali sada su se komadići ljudskosti nalazili posvuda, još više ističući kobnu prirodu njegovog ranjavanja.

Najgore je tek trebalo doći. Progovorio je, i kad je govorio bilo je to glasom koji je neosporno bio Frankov. Rastrgani slogovi su nestali.

“Osjećam bol”, rekao je.

Njegove poluzatvorene oči bez obrva promatrale su svaku njezinu reakciju. Pokušala je sakriti gađenje koje je osjećala, ali krinka je bila nedostatna.

“Moji živci ponovno rade ...” govorio joj je, “... i bole.”

“Mogu li ti kako pomoći?” upitala ga je.

“Možda ... možda sa zavojima.”

“Zavojima?”

“Pomozi mi da se zamotam u zavoje.”

“Ako je to ono što želiš.”

“Ali trebam više od toga, Julia. Trebam još jedno tijelo.”

“Još jedno?” upitala je. Da li ovome ima kraja?

“Što možeš izgubiti?” odgovorio je, prilazeći joj bliže. Od njegove iznenadne blizine postala je vrlo uznemirena. Zaustavio se pročitavši strah na njezinom licu.

“Uskoro ću biti potpun ...” obećao joj je. “A kada budem ...”

“Bolje da idem očistiti”, rekla je, skrećući pogled s njega.

“Kada budem, slatka Julia ...”

“Rory će uskoro doći kući.”

“*Rory!*” Ispljunuo je ime. “Moj dragi brat! Kako si se, za ime Božje, mogla udati za takvog papka.”

Osjetila je napad bijesa na Franka. “Volim ga”, rekla je. A onda se nakon trenutka razmišljanja ispravila. “Mislila sam da ga volim.”

Smijeh je još više naglasio njegovu stravičnu golotinju. “Kako si mogla vjerovati u to?” rekao je. “On je govno. Uvijek je bio. Uvijek će biti. Nikada nije imao smisla za pustolovinu.”

“Poput tebe.”

“Poput mene.”

Pogledala je u pod. Ruka mrtvog čovjeka ležala je između njih. Za trenutak je umalo bila prevladana samogađenjem. Sve što je učinila i sanjala da čini u proteklih nekoliko dana uzdiglo se pred nju: mimohod zavođenja koji je završavao smrću - sve za ovu smrt za koju se svim srcem nadala da će završiti zavođenjem. Bila je prokleta poput njega, mislila je; gnusnija ideja ne bi se mogla ugnijezditi čak ni u njegovoj glavi od one koja je trenutačno gukala i lepršala u njezinoj.

Pa ... to je sređeno.

“Izliječi me”, prošaputao joj je. Grubost je nestala iz njegovog glasa. Govorio je poput ljubavnika. “Izliječi me ... molim te.”

“Hoću”, rekla je. “Obećavam da hoću.”

“A onda ćemo biti zajedno.”

Namrštila se.

“Što je s Roryjem?”

“Mi smo braća pod kožom”, rekao je Frank. “Uvjerit ću ga u mudrost ovoga; čudo ovoga. Ti mu ne pripadaš, Julia. Više ne.”

“Ne”, rekla je. Bila je to istina.

“Mi pripadamo jedno drugome. To je ono što želiš, zar ne?”

“To je ono što želim.”

“Znaš, mislim da ne bih očajavao da sam imao tebe”, rekao joj je. “Ne bih dao svoje tijelo i dušu tako jeftino.”

“Jeftino?”

“Za zadovoljstvo. Za čisti užitak. U tebi ...” - ovdje se ponovno pomaknuo prema njoj. Ovoga su ju puta njegove riječi držale; nije se povukla - “... u tebi sam mogao otkriti neki razlog za život.”

“Ovdje sam”, rekla je. Bez razmišljanja je ispružila ruku i dotaknula ga. Tijelo je bilo vruće i vlažno. Njegov se puls osjećao posvuda. U svakom osjetljivom pupoljku živca; u svakoj rastućoj tetivi. Dodir ju je uzбудio. Bilo je to kao da, sve do ovog trenutka, nije nikada u potpunosti vjerovala da je stvaran. Sada je to bilo neosporno. Ona je *stvorila* ovog čovjeka, ili ga ponovno napravila, upotrijebila je svoju pamet i lukavost da bi mu dala tvorivo. Ushit koji je osjećala, dodirujući ovo preranjivo tijelo, bio je ushit posjedovanja.

“Ovo je najopasnije razdoblje”, rekao joj je. “Prije sam se mogao sakriti. Bio sam praktično ništa. Ali više nije tako.”

“Ne. Razmišljala sam o tome.”

“Moramo to brzo završiti. Moram biti snažan i cjelovit; po svaku cijenu. Slažeš li se?”

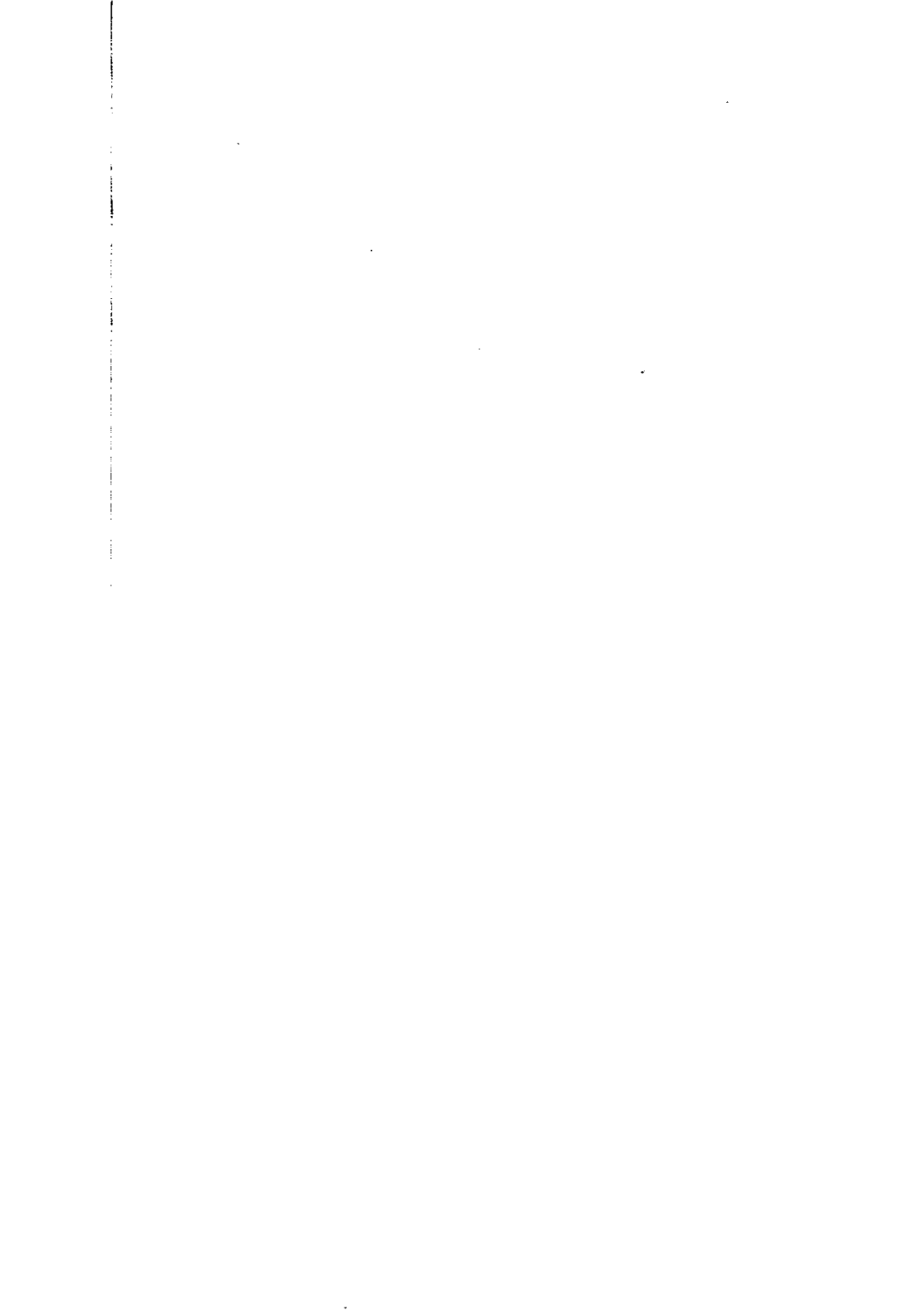
“Naravno.”

“Nakon toga bit će kraj čekanja, Julia.”

Izgledalo je kao da mu se puls ubrzao na tu pomisao.

Onda je klečao ispred nje. Njegove nedovršene ruke bile su na njezinim bokovima, a onda njegova usta.

Odričući se taloga svog gađenja, položila je ruku na njegovu glavu i osjetila kosu - svilenu, poput dječje - i njegovu lubanju ispod. Nije naučio ništa o nježnosti otkad ju je posljednji put držao. Ali očajanje ju je naučilo savršenoj umjetnosti cijedenja krvi iz kamenja; s vremenom će imati ljubav ove odvratne stvari, ili znati razlog.

OSAM

Te je noći grmjelo. Oluja bez kiše, što je uzrokovalo da zrak miriši po čeliku.

Kirsty nikada nije dobro spavala. Čak i kao dijete, iako je njezina majka znala dovoljno uspavanki za umirivanje cijelih nacija, djevojčica je teško pronalazila san. Razlog nije ležao u noćnim morama; ili pak nije bilo onih koje bi se zadržavale do jutra. Bio je to sam san - čin zatvaranja očiju i napuštanje kontrole njezine svjesnosti - bilo je to nešto na što nije bila naviknuta svojim temperamentom.

Noćas je, s tako jakom grmljavinom i tako blještavim munjama, bila sretna. Imala je izgovor za napuštanje svog zbrkanog kreveta, i pijenje čaja, i promatranje spektakla sa svog prozora.

To joj je također dalo vremena za razmišljanje; vremena da prouči problem koji ju je mučio od napuštanja kuće u Ulici Lodovica. Ali ipak, još uvijek nije bila bliža odgovoru.

Jedna ju je osobita sumnja izjedala. Pretpostavimo da je bila u krivu o onome što je vidjela? Pretpostavimo

da je pogrešno protumačila dokaz i da Julia ima savršeno dobro objašnjenje? U času bi izgubila Roryja.

Pa ipak, kako može šutjeti? Nije mogla podnijeti pomisao o ženi koja mu se smije iza leđa, iskorištavajući njegovu otmjenost, njegovu naivnost. Od pomisli joj je proključala krv.

Jedina preostala opcija bilo je čekati i gledati, da vidi može li doći do nekih neospornih dokaza. Ako se njezine najgore pretpostavke tada potvrde, neće imati drugog izbora nego reći Roryju sve što je vidjela.

Da. To je odgovor. Čekati i gledati, gledati i čekati.

Grmljavina se kotrljala po okolini mnogo sati, uskraćujući joj san gotovo do četiri ujutro. Kada je, napokon, zaspala, bio je to san promatrača i stražara. Svijetao, i prepun uzdaha.

2

Oluja je pretvorila kuću u vlak utvara. Julia je sjedila u prizemlju i brojila otkucaje između bljeska i bijesa koji mu je bio za petama. Nikada nije voljela grmljavinu. Ona, ubojica; ona, ljubavnica živog mrtvaca. Bio je to još jedan paradoks koji je dodala tisućama koji su se u posljednje vrijeme pojavili u njoj. Više nego jednom pomislila je na odlazak gore i pronalaženje nešto utjehe s čudom; ali znala je da to ne bi bilo pametno. Rory se svakog trenutka mogao vratiti sa zabave u tvrtki. Bit će pijan, po prijašnjim iskustvima, i pun neželjene nježnosti.

Oluja je dopuzila bliže. Upalila je televizor da bi blokirala buku, što joj je slabo uspijevalo.

Rory je došao kući u dvadeset i tri sata ovjenčan smijehom. Imao je dobre vijesti. U jeku zabave njegov ga je poslodavac odveo u stranu, pohvalio ga za izuzetan posao i govorio o velikim stvarima u budućnosti. Julia je slušala njegovo prepričavanje razgovora, nadajući se da će ga pijanstvo oslijepiti na njezinu nezainteresiranost. Na poslijetku je, ispričavši novosti, skinuo sako i sjeo na dvosjed pored nje.

“Jadnice”, rekao je. “Ne voliš grmljavinu.”

“Dobro sam”, rekla je.

“Sigurna si?”

“Jesam. Dobro sam.”

Nagnuo se prema njoj i mazio je po uhu.

“Znojani si”, rekla je onako usput. Ipak nije prestao sa svojim predigrama, ne želeći popustiti sada kada je počeo.

“*Molim te, Rory -*” rekla je. “Ne želim to.”

“Zašto ne? Što sam učinio?”

“Ništa”, rekla je, praveći se da je na televiziji nešto zanimljivo. “Dobar si.”

“Oh, je li tako?” rekao je. “*Ti si dobro. Ja sam dobro.* Svi su u pičku materinu dobro.”

Zurila je u svjetlucavi ekran. Upravo su počele kas-novečernje vijesti; uobičajena gomila jada puna do ruba. Rory je dalje pričao, utapajući spikerov glas svojim prosvjedovanjem. Nije previše marila. Što joj je svijet imao za reći? Jako malo. Dok ona, *ona* ima novosti za svijet, novosti za kojima bi svijet posrtao da ih čuje. O stanju prokletih; o izgubljenoj ljubavi, pa onda pronađenoj; o tome što očajanje i žudnja imaju zajedničko.

“Molim te, Julia - “ govorio je Rory -“ samo pričaj sa mnom ...”

Molbe su zahtijevale njezinu pažnju. Na fotografija-ma je, pomislila je, izgledao poput dječaka - njegovo tijelo kosmato i podbuhlo, njegova odjeća odjeća odraslog, ali ipak, u suštini dječak, sa svojim zbunjenim pogledom i namrgođenim ustima. Prisjetila se Frankovog pitanja: “*Kako si se uopće mogla udati za takvog papka?*” Razmišljajući o tome kiseli joj je smiješak naborao usne. Pogledao ju je, njegova se zbunjenost produbljavala.

“Što je tako smiješno, prokleta bila?”

“Ništa.”

Stesao je glavom, tupi je bijes zamijenilo durenje. Udar groma slijedio je munju na jedva otkucaj zaostatka. U trenutku kada je stigao odozgo se začula buka. Vratila je pogled televizoru da skrene Roryjevu pozornost. Ali bio je to uzaludan pokušaj, čuo je zvuk.

“Koji je kurac to bio?”

“Grom.”

Ustao je. “Ne”, rekao je. “Nešto drugo.” Već je bio na vratima.

“Možda sam ostavila otvoren prozor”, rekla je i ustala. “Idem vidjeti”

“Mogu i ja”, odgovorio je. “Nisam totalno glup.”

“Nitko nije -”, započela je, ali on nije slušao. Kada je stupio u hodnik munja je došla zajedno s gromom: glasna i blistava. Dok je bila u potjeri za njim još je jedan bljesak stigao za prvim, praćen strahovitom grmljavinom. Rory je već bio na pola stepenica.

“Nije bilo ništa!” povikala je za njim. Nije odgovorio, ali se popeo do vrha stepenica. Pratila ga je.

“Nemoj ...”, rekla mu je u zatišju između dva udara groma. Kada je stigla na vrh stepenica on je čekao.

“Nešto nije u redu?” pitao je.

Sakrila je svoju uznemirenost slijeganjem ramenima. “Smiješan si”, nježno mu je odgovorila.

“Jesam li?”

“To je bio samo grom.”

Njegovo se lice, osvjetljeno iz hodnika u prizemlju, iznenada smekšalo. “Zašto se ponašaš prema meni kao da sam govno?” upitao ju je.

“Samo si umoran”, rekla mu je.

“Ipak, zašto?” bio je uporan poput djeteta. “Što sam ti ikad učinio?”

“U redu je”, rekla je. “Stvarno, Rory. Sve je u redu.” Iste hipnotizirajuće banalnosti, opet i opet.

Ponovo grom. A ispod tutnjave, drugi zvuk. Proklela je Frankovu indiskreciju.

Rory se okrenuo i pogledao niz zatamnjeni hodnik.

“Čula si ovo?” upitao je.

“Ne.”

Udovima krutim od pića odmaknuo se od nje. Gledala ga je kako nestaje u sjenci. Munja ga je, izbijajući kroz otvorena vrata spavaće sobe, osvjetlila, zatim ponovno tama. Hodao je prema vlažnoj sobi. Prema Franku.

“Čekaj ...” rekla je i krenula za njim.

Nije stao, nego je prešao nekoliko koraka do vrata. Kada ga je dostigla njegova je ruka hvatala kvaku.

Nadahnuta panikom podigla je ruku i dotakla mu obraz. “Bojim se ...” rekla je.

Okrenuo se i zbunjeno ju pogledao.

“Čega?” upitao ju je.

Pomaknula je ruku do njegovih usana, dopuštajući mu da okusi strah na njezinim prstima.

“Oluje”, rekla je.

Mogla je vidjeti vlažnost njegovih očiju u tami, ništa više. Da li je gutao udicu, ili je pljuvao van?

Onda: “Sirota mala”, rekao je.

Progutala je i oduševila se; i posegnuvši dolje stavila je svoju ruku preko njegove i maknula ju s vrata. Ako bi Frank sada čak i uzdahnuo, sve je izgubljeno.

“Sirota mala”, ponovno je rekao i stisnuo ju u zagrljaj. Ravnoteža mu nije bila naročita; bio je olovni uteg u njezinim rukama.

“Idemo”, rekla je, mameći ga od vrata. Išao je s njom nekoliko teturavih koraka, a onda je izgubio ravnotežu. Pustila ga je i posegnula za zidom kao osloncem. Munja je ponovno bljesnula, i u svjetlu je vidjela da su njegove oči pronašle njezine i zaiskrile.

“Volim te”, rekao je prelazeći hodnik do mjesta gdje je stajala. Priljubio se uz nju tako čvrsto da nije bilo otpora. Njegova je glava dodirnula njezin vrat mrmljajući joj slatke riječi u kožu; sada ju je ljubio. Željela ga je odbaciti od sebe. Štoviše, željela ga je uzeti za njegovu vlažnu ruku i pokazati mu monstruma, koji je prkosio smrti, na kojeg je umalo naletio.

Ali Frank nije bio spreman za taj susret, još ne. Sve što je mogla učiniti bilo je trpjeti Roryjeva milovanja i nadati se da će ga ubrzo svladati iscrpljenost.

“Zašto ne odemo dolje?” predložila je.

Promrmljao je nešto u njezin vrat; i nije se pomaknuo. Lijeva mu je ruka bila na njezinim grudima, druga obavijena oko struka. Dopustila mu je da prstima pronade put ispod njezine bluze. Da mu se u ovom času odupre to bi ga samo nanovo raspalilo.

“Trebam te”, rekao je podižući usta do njezinog uha. Nekada je, cijelu vječnost daleko, izgledalo kao da njezino srce poskakuje na ovakve izjave. Sada je znala bolje. Srce joj nije bilo akrobat; nije bilo treperenja u spiralama njezinog trbuha. Samo postojani rad njezinog tijela. Udahnut zrak, krv koja cirkulira, provarena hrana i ispražnjena crijeva. Mислеći ovako o svojoj anatomiji, neokaljanoj romantikom - kao o kolekciji prirodnih imperativa smještenih u mišiće i krv - bilo joj je lakše dopustiti mu da joj skine bluzu i licem uroni u grudi. Njezini su živčani završeci uredno odgovorili njegovom jeziku; ali to je ponovno bila samo anatomska reakcija. Ona je stajala iza, u palači svoje lubanje i nije se pomicala.

Sada se skidao; pogledom je uhvatila hvastavog crva dok joj je njime dodirivao međunožje. Sada joj je raširio

noge i povukao joj gaćice na dolje tek toliko da si omogućiti pristup. Nije negodovala, nije čak ni progovorila, dok je ulazio.

Njegova je galama počela gotovo odmah, nemoćni izrazi ljubavi i strasti beznadno povezani jedni s drugima. Na pola je slušala i dopustila mu da odigra svoju ulogu s licem zarinutim u njezinu kosu.

Zatvarajući oči pokušala se prisjetiti boljih vremena, ali munje su upropastile njezino sanjarenje. Kako je zvuk pratio svjetlost, ponovno je otvorila oči da bi vidjela da su vrata vlažne sobe odškrinuta šest ili sedam centimetara. U uskom procjepu između vrata i dovratka mogla je primijetiti sjajni lik kako ih gleda.

Nije mogla vidjeti Frankove oči, ali osjećala ih je žešće od bockanja zavisti i bijesa. Nije skrenula pogled, nego je gledala u sjenku dok su se Roryjevi uzdasi pojačavali. Na kraju je jedan trenutak postao drugi i ona je ležala na krevetu s vjenčanom haljinom zgužvanom ispod sebe, dok je crna i purpurna zvijer puzila između njezinih nogu da joj da dokaz svoje ljubavi.

“Sirota mala”, bila je posljednja stvar koju je Rory rekao dok ga je san svladavao. Ležao je na krevetu još uvijek odjeven; nije ga ni pokušala skinuti. Kad je njegovo hrkanje postalo ujednačeno, ostavila ga je i vratila se u sobu.

Frank je stajao pored prozora gledajući kako oluja odmiče na sjeveroistok. Maknuo je kapak. Svjetlost lampe kupala je zidove.

“Čuo te”, rekla je.

“Morao sam vidjeti oluju”, kratko je odgovorio. “Trebao sam to.”

“Prokletstvo, zamalo te pronašao.”

Frank je stresao glavom. “Ne postoji takva stvar kao zamalo”, rekao je, još uvijek gledajući kroz prozor. Zatim, nakon stanke: “Želim biti tamo vani. Želim to sve *imati* ponovo.”

“Znam.”

“Ne, ne znaš”, rekao joj je. “Ti nemaš pojma o gladi koju osjećam.”

“Sutra, onda”, rekla je. “Nabavit ću novo tijelo sutra.”

“Da. Učini tako. I želim još neke druge stvari. Kao prvo radio. Želim znati što se događa tamo vani. I hranu: pravu hranu. Svježi kruh -”

“Sve što trebaš.”

“- i đumbir. Konzervirani. U sirupu.”

“Znam.”

Na kratko ju je pogledao, ali ju nije vidio. Bilo je previše svijeta s kojim se noćas ponovo trebalo upoznati.

“Nisam shvatio da je jesen”, rekao je i vratio se gledanju oluje.

DEVET

Prva stvar koju je sljedećeg dana Kirsty opazila kada je obišla ugao Ulice Lodovica bio je nedostatak kapka na prozoru na prvom katu pročelja kuće. Umjesto njega na prozor su bili prilijepljeni novinski listovi.

Pronašla je povoljan položaj u skrovištu živice božikovine, od kuda je puna nade mogla neprimjećena promatrati kuću. Nakon toga se spremila za bdijenje.

Nije bila brzo nagrađena. Dva su sata i nešto više prošla prije nego što je vidjela Juliju kako napušta kuću, još sat i petnaest minuta do njezinog povratka; do tog su vremena Kirstyne noge utrnule od hladnoće.

Julia se nije vratila sama. Kirsty nije poznavala čovjeka koji je bio s njom; nije ni izgledao poput uobičajenog pripadnika Julijinog društva. Iz daljine je izgledalo da je srednjih godina: zdepast, pročelav. Dok je za Julijom ulazio u kuću bacio je nervozan pogled unatrag, kao da se boji slučajnih svjedoka.

Čekala je u svom skrovištu idućih petnaest minuta, nesigurna što dalje učiniti. Da li da se zadrži dok muškarac ne izađe i suoči se s njim? Ili da ode do kuće i pokuša nagovoriti Juliju da ju pusti unutra? Niti jedna opcija nije bila osobito privlačna. Odlučila je ne odlučiti. Umjesto

toga približit će se kući i vidjeti kakvu će inspiraciju u tom trenutku dobiti.

Odgovor je bio: vrlo malu. Dok je koračala putem njezine su noge čeznule da se okrenu i odnesu ju dalje od kuće. Upravo je za dlaku bila daleko od toga kada je iz unutrašnjosti do nje dopro vrisak.

Čovjekovo je ime bilo Sykes; Stanley Sykes. Nije to bilo sve što je rekao Juliji na povratku iz bara. Znala je ime njegove žene (Mandie) i zanimanje (pomoćnik pedikera); pokazao joj je i slike djece (Rebecce i Ethana). Izgledalo je da se muškarac suprotstavlja nastavku njezinog zavođenja. Samo se nasmiješila i rekla mu da je sretan čovjek.

Ali kada su ušli u kuću stvari su počele ići naopako. Na polovici stepenica prijatelj Sykes iznenada je izjavio da je ono što čine *krivo* - da ih Bog vidi i zna što je u njihovim srcima; oskudica. Učinila je sve što je bilo u njezinoj moći da ga smiri, ali nije ga mogla pridobiti natrag od Boga. On je umjesto toga izgubio živce i počeo ju mlatiti. Mogao je učiniti i gore, u svom pravednom gnjevu, da ga nije dozvao glas iz hodnika. U istom ju je trenutku prestao udarati i probljedio kao da je vjerovao da ga je Bog osobno dozvao. Tada se na vrhu stepenica pojavio Frank u svojoj svojoj veličanstvenosti. Sykes je ispustio krik i pokušao bježati. Ali Julia je bila brza. Dovoljno ga je dugo držala da bi Frank sišao nekoliko stepenica i uhvatio ga u čelični stisak.

Nije shvatila, sve dok nije začula škripu i pucanje kostiju kada je Frank uhvatio svoj plijen, koliko je u posljednje vrijeme postao snažan: sigurno jači od normalnog čovjeka. Na Frankov je dodir Sykes ponovno kriknuo. Da ga utiša, Frank mu je otrgnuo čeljust.

Drugi krik koji je Kirsty čula bio je naglo prekinut, ali je u vrisku osjetila dovoljno panike da se nađe pred vratima, krenuvši pokucati.

Tek je onda bolje razmislila. Umjesto toga kliznula je uz kuću, svakim korakom sumnjajući u mudrost ovoga, ali isto tako sigurna da ju frontalni napad ne bi nikuda odveo. Vrata koja su vodila u vrt iza kuće nisu imala zasun. Šmugnula je kroz njih s ušima načuljenim za svaki zvuk, pogotovo onaj vlastitih koraka. Iz kuće ništa. Čak ni uzdah.

Ostavljajući prolaz otvoren u slučaju potrebe za brzim uzmakom hitro je prišla stražnjim vratima. Bila su otključana. Ovoga je puta dopustila sumnji da joj uspori korake. Možda je bolje da ode i nazove Roryja; da ga dovede kući. Ali za to će vrijeme što god se unutra događalo biti gotovo i prokleta je dobro znala da će Julia, osim ako nije uhvaćena s rukama u vreći, kliznuti poput jegulje od svake optužbe. Ne; ovo je jedini način. Ušla je unutra.

Kuća je u potpunosti ostala tiha. Nije bilo čak ni koraka koji bi joj pomogli locirati glumce koje je došla gledati. Stigla je do vrata kuhinje i krenula kroz blagovaonicu. Želudac joj se grčio; grlo joj se naglo tako osušilo da je jedva gutala.

Iz blagovaonice u predvorje, a zatim u hodnik. Još uvijek ništa; ni šapat ni uzdah. Julia i njezino društvo mogu biti samo gore, što je sugeriralo na njezinu pogrešku u mišljenju da je čula strah u krikovima. Možda je užitak bio to što je čula. Uzdah orgazma, a ne strave kako je mislila. Bilo je lako tako pogriješiti.

Prednja su joj vrata bila s desne strane, samo nekoliko koraka udaljena. Mogla je izaći i izgubiti se, mamila je kukavica u njoj, i nitko ne bi bio mudriji. Ali obuzela ju je vatrena radoznalost, želja da zna (da *vidi*) tajne koje

kuća sakriva i bude s njima načisto. Dok se penjala uz stepenice, radoznalost je prerasla u neku vrstu veselja.

Stigla je na vrh stepenica i krenula hodnikom. Sada se javila pomisao da su ptičice odlepršale; da su, dok se ona šuljala kroz stražnji dio kuće, one izišle na prednji ulaz.

Prva su vrata lijevo vodila u spavaću sobu; ako su se negdje parili, Julia i njezin ljubavnik, to će sigurno biti ovdje. Ali ne. Vrata su bila odškrinuta; zavirila je unutra. Krevet je bio netaknut.

Zatim, izobliččen vrisak. Tako blizu, tako glasno, njezino je srce preskočilo otkucaj.

Izletjela je iz spavaće sobe da bi vidjela lik kako iskače iz jedne od soba dalje u hodniku. Trebao joj je trenutak da prepozna stidljivog čovjeka koji je došao s Julijom - a i onda samo po njegovoj odjeći. Ostatak je bio izmijenjen; stravično izmijenjen. Razorna ga je bolest zahvatila u minutama od kada ga je vidjela na stepenicama, smežuravši mu meso na kostima.

Vidjevši Kirsty bacio se prema njoj tražeći i ono malo krhke zaštite koju mu je mogla pružiti. Ipak, nije se udaljio više od jednog koraka od vrata kada je iza njega u vidokrug izronio novi lik. I taj je izgledao bolesno, s tijelom od glave do pete umotanim u zavoje - zavoje umrljane istjecanjem krvi i gnoja. No, nije bilo ništa u njegovoj brzini ili okrutnosti napada koji je uslijedio što bi asociralo na bolest. Baš suprotno. Posegnuo je za bjeguncem i uhvatio ga za vrat. Kirsty je ispustila vrisak dok je lovac privlačio plijen natrag u svoj zagrljaj.

Žrtva je uložila malo prosvjeda koliko joj je njezino unakaženo lice dopustilo. Tada je napadač pojačao zagrljaj. Tijelo je drhtalo i grčilo se, noge su mlatarale. Krv je

brizgala iz očiju i nosa i usta. Mrlje krvi ispunile su zrak poput vrućeg pljuska razbijajući se na njezinim obrvama. Osjećaj ju je trgnuo iz obamrlosti. Ovo nije vrijeme za čekanje i gledanje. *Bježala je.*

Monstrum ju nije progonio. Neometano je stigla do stepenica. Kada je spuštala nogu na prvu, oslovio ju je.

Njegov je glas bio ... poznat.

Govorio je blagim tonovima, kao da se znaju. Stala je ...

“Kirsty”, rekao je. “Pričekaj malo.”

Razum joj je govorio da bježi. Naprotiv, njezina je hrabrost prkosila mudrosti. Htjela se prisjetiti čiji je ovo glas bio, što govori iz zavoja. Još je uvijek mogla pobjeći, zaključila je; imala je prednost od sedam metara. Okrenula se i pogledala figuru. Tijelo u omotanim rukama se zgrčilo u položaj fetusa s koljenima na prsima. Zvijer ga je ispuštala.

“Ubio si ga ...” rekla je.

Stvor je kimnuo glavom. Izgledalo je kao da se ne mora ispričavati ni žrtvi ni svjedoku.

“Poslije ćemo ga oplakivati”, rekao joj je i zakoračio prema njoj.

“Gdje je Julia?” zahtijevala je Kirsty.

“Ne brini. Sve je u redu ...” rekao je glas. Bila je tako blizu da se prisjeti tko je to.

Dok je razmišljala, prišao je još jedan korak, jednu ruku držeći na zidu kao da je nesiguran u svoju ravnotežu.

“Vidio sam te ...” nastavio je, “i mislim da si i ti mene vidjela. Na prozoru ...” Njezina je smušenost rasla. Da li je ovo stvorenje bilo tako dugo u kući? Ako je, Rory je sigurno morao -

I onda je prepoznala glas.

“Da, sjećaš se. *Vidim* da se sjećaš ...”

Bio je to Roryjev glas ili radije njegova približna verzija. Grleniji; s mnogo više samopoštovanja, ali sličnost je bila dovoljno neugodna da ju prikuje na mjestu dok se zvijer gegala na udaljenosti na kojoj ju je mogla zgrabiti.

Na kraju se oduprla svojoj očaranosti i okrenula da bježi, ali već je bilo prekasno. Čula je njegov korak tik iza sebe, a zatim osjetila njegove prste na vratu. Vrisak joj je došao na usne, ali jedva se počeo uzdizati prije nego što je stvor stavio svoj naborani dlan preko njezinog lica u isto vrijeme prekidajući uzvik i dah s kojim je dolazio.

Trgnuo ju je gore i počeo nositi natrag otkuda je došla. Bezuspješno se opirala njegovom stisku; izgledalo je da ga male rane koje su njezini prsti napravili na njegovom tijelu - trgajući zavoje i uranjajući u sirovost ispod - uopće ne zabrinjavaju. U jednom su užasnom trenutku njezine pete očešale leš na podu. Nakon toga bila je bačena u sobu iz koje su izašli živi i mrtvi. Smrdjela je po ukiseljenom mlijeku i svježem mesu. Kada je udarila o pod daske su ispod nje bile mokre i tople.

Njezin se želudac okretao. Nije se suzdržavala od poriva nego je u potpunosti izbljuvala njegov sadržaj. U konfuziji trenutne nelagode i naslućene strave nije bila sigurna što se sljedeće dogodilo.

Da li je krajičkom oka primijetila još nekog (Juliju) na hodniku u trenutku kad su se vrata zalupila; ili je to bila sjenka? I na jedan i na drugi način bilo je prekasno za preklinjanje. Bila je sama s noćnom morom.

Ustala je brišući gorčinu s usta. Danje je svjetlo tu i tamo probijalo novinske listove na prozoru, šarajući sobu

poput sunčeve svjetlosti kroz grane drveća. I kroz ovu idilu stvor joj je prišao prezirno frkćući.

“Dođi tatici”, rekao je.

U svojih dvadeset i šest godina nikad nije čula poziv kojeg je bilo lakše odbiti.

“Ne diraj me”, rekla mu je.

Malo je nakrivio glavu, kao da je očaran ovim prividom vlasništva. Tada joj se približio, sačinjen od gnoja i cerenja i - Bog joj pomogao - *požude*.

Uzmaknula je nekoliko očajničkih centimetara u kut, sve dok joj nije ponestalo mjesta za povlačenje.

“Zar me se ne sjećaš?” pitao je.

Odmahnula je glavom.

“Frank”, stigao je odgovor. “Ovo je brat Frank ...”

Srela je Franka samo jednom, u Alexandri. Jednog je poslijepodneva došao u posjetu, baš prije vjenčanja; nije se mogla sjetiti ničeg drugog. Osim da ga je na prvi pogled zamrzila.

“Ostavi me na miru”, rekla je dok je posezao za njom. U načinu na koji su njegovi ljigavi prsti dodirivali njezine grudi nalazila se ogavna nježnost.

“*Nemoj!*” vrisnula je. “Ili ću -”

“Što?” rekao je Roryjev glas. “Što ćeš učiniti?”

Ništa je bio odgovor, naravno. Bila je bespomoćna, kao što je oduvijek bila i u snovima; tim snovima proganjanja i napada koje je njezina psiha uvijek postavljala u ulicu geta u nekoj beskrajnoj noći. Nikada nije - čak ni u najluđim fantazijama - očekivala da će pozornica biti soba pored koje je prošla desetke puta, u kući u kojoj je bila sretna, dok je vani dan tekao kao i obično, sivilo na sivilo.

U uzaludnoj gesti gađenja odgurnula je ruku koja je istraživala.

“Nemoj biti okrutna”, rekao je stvor i njegovi su prsti ponovo pronašli njezinu kožu, uporni poput listopadskih osa. “Čega se imaš bojati?”

“Vani ...” počela je, misleći na užas u hodniku.

“Čovjek mora jesti”, odgovorio je Frank. “Sigurno mi to možeš oprostiti.”

Zbog čega nije čak ni osjećala njegov dodir, pitala se. Zbog čega njezini živci nisu dijelili njezino gađenje i umrli od njegovih nježnosti?

“Ovo nije istina”, rekla je sama sebi, ali zvijer se samo nacerila.

“Znao sam si to govoriti”, rekao je. “Dan za danom. Pokušavao sam snom otjerati agoniju. Ali ne ide. Vjeruj mi. Ne ide. Moraš ju pretrpjeti.”

Znala je da govori istinu; odvratnu vrstu istine koju samo monstumi mogu izgovoriti. Nije imao potrebe za laskanjem i zavođenjem; nije imao filozofije za pretresanje ili propovijedi za izricanje. Njegova je užasna golotinja bila vrsta profinjenosti. Prošla je laži prošlosti i ušla u neokaljana kraljevstva.

Također je znala da *neće* izdržati. Kada utihnu njezina preklinjanja i Frank ju dobije za kakvu god zlobu imao na umu, ispustit će takav vrisak da će se raspasti.

Bila je na rubu zdravog razuma. Nije imala drugog izbora no uzvratiti, i to odmah.

Prije nego što je Frank žešće mogao nastaviti snubljenje, podigla je ruke do njegovog lica, dubeci mu prstima očne duplje i usta. Meso ispod zavoje imalo je čvrstoću želea; otpadalo je u grudicama, a s njim je dolazila mokra vrućina.

Zvijer je urliknula, njezin je stisak popuštao. Iskorištavajući trenutak odbacila se ispod njega, zamah ju je odnio do zida s dovoljno snage da ostane bez zraka.

Frank je ponovno zarežao. Nije gubila vrijeme uživajući u njegovoj tjeskobi već je kliznula duž zida - ne vjerujući dovoljno nogama da bi se udaljile od njega - prema vratima. Dok je napredovala, njezine su noge preko sobe otkotrljale otvorenu konzervu đumbira, prolijevajući i sirup i plodove.

Frank se okrenuo prema njoj, zavoji oko njegove glave visjeli su u grimiznim lukovima tako gdje ih je otkinula. Na nekoliko su mjesta bile otkrivene kosti. Čak je i sada rukama prelazio preko rana, urlici strave dolazili su dok je provjeravao stupanj sakaćenja. Da li ga je oslijepila? Nije bila sigurna. Čak i ako je, bilo je samo pitanje vremena kada će ju pronaći u ovoj maloj sobi, a kada ju pronađe njegov bijes neće imati granica. Mora stići do vrata prije nego što se snađe.

Slaba nada! Nije imala ni trenutak da napravi korak prije nego što je maknuo ruke s lica i promotrio sobu. Vidio ju je, u to nije bilo dvojbe. Trenutak kasnije napadao ju je s obnovljenom žestinom.

Pod njezinim se nogama nalazila gomila kućnih potreština. Najteža od njih bila je obična kutija. Sagnula se i podigla ju. U trenutku kada je ustajala stigao je do nje. Ispustila je krik prkosa i zamahnula metalnim rubom kutije prema njegovoj glavi. Sudar je bio strahovit; kosti su pucale. Zvijer je zateturala unatrag, a ona se bacila prema vratima, ali prije nego što ih je dosegla sjenka ju je ponovno progutala i bila je odbačena natrag preko sobe. Frank je došao u razjarenom trku.

Ovoga puta nije imao drugih namjera osim ubilačkih. Njegovi su udarci bili namijenjeni ubijanju; to što nisu manje je bila posljedica njezine brzine, a više nepreciznosti njegovog bijesa. Unatoč tome, jedan od svaka tri udarca ju je zahvatio. Rane su mu se otvorile na licu i gornjem dijelu grudi; to je bilo sve što je mogla učiniti da se obrani.

Dok je tonula pod njegovim napadom ponovno se prisjetila oružja koje je našla. Kutija je još uvijek bila u njezinoj ruci. Podigla ju je da zada još jedan udarac, ali kada su se Frankove oči prikovale za kutiju njegov je napad iznenadno minuo.

Nastalo je zadihano olakšanje u kojem je Kirsty imala priliku razmišljati ne bi li smrt bila lakša od nastavka bijega. Tada je Frank podigao ruku prema njoj, otvorio šaku i rekao: “Daj mi ju ...”

Izgledalo je da želi svoj suvenir. Ali ona nije imala namjeru lišiti se svog jedinog oružja.

“Ne ...” rekla je.

Po drugi je puta ponovio zahtjev, a u njegovom je glasu bio očit nemir. Izgledalo je da je kutija predragocjena da bi riskirao oduzimanje silom.

“Posljednji put”, rekao joj je. “Inače ću te ubiti. Daj mi kutiju.”

Odvagnula je šanse; što je mogla izgubiti?

“Reci molim te”, rekla je.

Zbunjeno ju je pogledao, s tihim režanjem u grlu. A onda je, pristojno poput proračunatog djeteta, rekao: “Molim te.”

Riječ je bila njezin znak. Bacila je kutiju u prozor svom snagom koju je njezina drhtava ruka posjedovala.

Prohujala je pored Frankove glave, razbijajući staklo i nestajući iz vidokruga.

“*Ne!*” vrisno je i bio kod prozora u sekundi. “*Ne! Ne! Ne!*”

Potrčala je prema vratima dok su noge svakim korakom prijetile da ju iznevjere. Onda je bila vani, na hodniku. Stepenice su ju zamalo porazile, ali držala se za ogradu grčevito poput gerijatričara i uspjela doći u prizemlje bez pada.

Gore se nastavila galama. Ponovno ju je zvaó. Ali ovoga puta neće biti ulovljena. Bježala je hodnikom prema prednjim vratima i hitro ih otvorila.

Dan je postao blistaviji od kada je prvi put ušla u kuću - drski prodor sunčeve svjetlosti prije dolaska noći. Žmirkajući od blještavila krenula je putem. Pod nogama je bilo stakla, a među komadićima, njezino oružje. Podigla ga je, suvenir njezine upornosti, i potrčala. Kada je stigla na ulicu počele su dolaziti riječi - besmisleno trabunjanje, djelići stvari viđenih i proživljenih. Ali Ulica Lovodovica bila je napuštena pa je počela trčati i trčala je sve dok između sebe i zvijeri u zavojima nije napravila veliki razmak.

Konačno ju je, lutajući nekom ulicom koju nije prepoznala, netko upitao treba li pomoć. Malo ljubaznosti ju je dotuklo, jer je napor za davanje nekog suvislog odgovora na pitanje bio prevelik, i njezin je iscrpljeni um izgubio dodir sa sviješću.

DESET

Probudila se u mećavi; ili su takvi bili njezini prvi utisci. Iznad nje, savršena bjelina; snijeg na snijegu. Bila je ušuškana u snijeg; jastuci od snijega. Praznina je djelovala odvratno. Izgledalo je kao da joj ispunjava grlo i oči.

Podigla je ruke ispred lica; odisale su nepoznatim sapunom, čiji je miris bio oštar. Sada je počela izoštravati sliku; zidove, čiste pokrivače, lijekove pored kreveta. Bolnica.

Pozivala je u pomoć sate ili minute kasnije, nije bila sigurna koliko, stigla je u liku medicinske sestre koja je samo rekla: "Budni ste", i otišla dovesti svoje nadređene.

Nije im ništa rekla kada su stigli. U vremenu između sestrinog odlaska i dolaska s liječnicima odlučila je da ovo nije priča koju je spremna ispričati. Sutra će (možda) moći pronaći riječi da ih uvjeri u ono što je vidjela. Ali danas? Ako bi pokušala objasniti pogladili bi ju po čelu i rekli joj da prestane s glupostima; bili bi prijazni i pokušali ju uvjeriti da je halucinirala. Ukoliko bi bila uporna najvjerojatnije bi joj dali sedativ što bi pogoršalo stvari. Trebala je vremena za razmišljanje.

Sve je ovo smislila prije nego što su došli, tako da je imala pripremljene laži kada ju upitaju što se dogodilo. Sve je bilo u magli, rekla im je; jedva se mogla sjetiti vlastitog imena. S vremenom će se sve vratiti, uvjerali su ju, a ona je krotko odgovorila da će biti sretna da bude baš tako i zijevnula. Nakon toga su se povukli.

“Oh, da ...” rekao je jedan od njih u trenutku dok su odlazili. “... Zaboravio sam ...” Izvadio je Frankovu kutiju iz džepa. “Držali ste ovo”, rekao je, “kada su vas pronašli. Imali smo vraškog posla da vam to uzmemo iz ruke. Da li vam to nešto znači?”

Rekla je da ne.

“Policija ju je pregledala. Na njoj je bilo krvi, vidite. Možda vaše. Možda ne.”

Prišao je krevetu.

“Da li ju želite?” upitao ju je. A onda dodao: “Očišćena je.”

“Da”, odgovorila je. “Da, molim vas.”

“Možda vam razbistri sjećanje”, rekao joj je i položio ju na stolicu pored kreveta.

2

“Što ćemo učiniti?” zahtijevala je Julia po stoti put. Čovjek u kutu nije ništa rekao; ni na ruševini njegovog lica nije bilo nikakvog smislenog znaka. “Što si uopće htio s njom?” upitala ga je. “Sve si upropastio.”

“Upropastio?” rekao je monstrum. “Ti ne znaš značenje riječi *upropastiti* ...”

Progutala je svoj bijes. Njegove mračne misli su ju živcirale.

“Frank, moramo otići”, rekla je, govoreći blažim tonom.

Bacio je pogled na nju; ledeno hladan.

“Doći će ovamo”, rekla je. “Sve će im ispričati.”

“Možda ...”

“Zar te nije *briga*?” zahtijevala je.

Olupina u zavojima slegnula je ramenima. “Je”, rekao je. “Naravno. Ali ne možemo otići, ljubavi.” *Ljubavi*. Riječ im se izrugivala, dah nježnosti u sobi koja je znala jedino bol. “Ne mogu se suočiti ovakav sa svijetom.” Pokazao je svoje lice. “Mogu li?” ponovio je, probadajući ju pogledom. “Pogledaj me.” Pogledala je. “*Mogu li?*”

“Ne.”

“Ne.” Vratio se istraživanju poda. “Trebam kožu, Julia.”

“Kožu?”

“Onda, možda ... možda možemo zajedno otići plesati. Nije li to ono što želiš?”

I o plesu i o smrti pričao je s jednakom ravnodušnošću, kao da i drugo ima mali značaj poput prvog. Čuvši ga kako govori na takav način smirila se.

“Kako?” napokon je rekla. Misleći pri tom: kako koža može biti ukradena; ali također: kako će naš zdrav razum preživjeti?

“Postoje načini”, reklo je oguljeno lice i poslalo joj poljubac.

3

Da nije bilo bijelih zidova nikada ne bi uzela kutiju. Da je postojala neka slika u koju bi gledala - vaza ispunjena suncokretima ili piramide - bilo što da razbije monotoniju sobe, bila bi zadovoljna buljenjem u nju i razmišljanjem. Ali praznina je bila prevelika; nije dala nikakav oslonac zdravom razumu. I zato je posegnula na stolić pored kreveta i uzela kutiju.

Bila je teža nego što se sjećala. Morala je sjesti da bi ju mogla proučiti. Malo je toga bilo za vidjeti. Nije mogla pronaći poklopac. Nije bilo bravice. Nije bilo šarki. Kad bi počela, vrtjela bi ju stotinjak puta, ne pronalazeći nikakav trag kako bi mogla biti otvorena. Nije bila ispunjena, u to je bila sigurna. Logika je zato garantirala da postoji ulaz u unutrašnjost. Ali gdje?

Kuckala je po njoj, tresla ju, vukla i pritiskala, sve bez rezultata. Tek je, kad se okrenula u krevetu i pogledala ju pod punom svjetlošću-lampe, otkrila beskonačno male pukotine gdje je jedan komadić slagalice graničio s drugim. Bile bi nevidljive, ali u njima je ostao talog krvi iscrtavajući složen odnos dijelova.

Sustavno je počela opipavati stranice isprobavajući svoje pretpostavke još jednom pritišćući i vukući. Pukotine su joj pružile sveobuhvatnu kartu igračke; bez njih bi mogla stranicama lutati vječno. Ali mogućnosti su bile značajno umanjene tragovima koje je pronašla; nije bio predviđen način za otvaranje kutije.

Nakon nekog vremena njezino je strpljenje bilo nagrađeno. *Klik*, i jedan od dijelova naglo je kliznuo odvajajući se od svojih lakiranih susjeda. U unutrašnjosti se nalazila ljepota. Polirane površine koje su blistale poput najkvalitetnijeg sedefa, obojene sjenke kao da su se kretale unutar blještavila.

Također je bilo i glazbe. Jednostavna melodija izlazila je iz kutije, svirana na mehanizmu kojeg još uvijek nije mogla vidjeti. Očarana, istraživala je dalje. Iako je jedan dio bio pomaknut, ostali se nisu lako odvajali. Svaki je segment predstavljao novi izazov za prste i um, a pobjede nagrađene daljnjim filigranom dodanim melodiji.

Izmamljivala je četvrti segment složenom serijom okreta i rotacija kada je začula zvono. Prestala je raditi i podigla pogled.

Nešto nije bilo u redu. Ili su se njezine umorne oči počele poigravati s njom ili su se snježno bijeli zidovi potajno pomaknuli van realnosti. Spustila je kutiju i sišla s kreveta da ode do prozora. Zvono je i dalje zvonilo; svečana zvonjava. Pomaknula je zavjesu za nekoliko centimetara. Bila je noć, puhao je vjetar. Lišće je poskakivalo po travnjaku bolnice; noćni su se leptiri okupljali oko svjetiljke. Izgledalo je neobično, ali zvonjava nije dolazila izvana. Bila je iza nje. Pustila je zavjesu da se spusti na svoje mjesto i vratila pogled u sobu.

U istom je trenutku svjetiljka na stoliću pored kreveta počela treperiti poput plamena. Nagonski je posegnula za dijelovima kutije; oni i ovi neobični događaji nekako su povezani. U trenutku kada je rukom dodirnula dijelove svjetlost je iščezla.

Ipak nije bila ostavljena u tami, a nije ni bila sama. U dnu kreveta nalazila se nježna fosforescencija; a u njezinom zagrljaju, lik. Stanje njegovog mesa nadilazilo je njezinu maštu - kuke, ožiljci. Njegov glas, kada je progovorio, ipak nije bio glas stvorenja koje pati.

“Zove se Lemarchandova konfiguracija”, rekao je, pokazujući kutiju. Spustila je pogled; dijelovi joj više nisu bili u ruci već su lebdjeli nekoliko centimetara iznad njezinog dlana. Čudesno, kutija se sastavljala bez vidljive pomoći, dijelovi su se slagali natrag dok se cijela konstrukcija okretala i vrtjela. U tim je trenucima krajičkom oka uhvatila nove bljeskave polirane unutrašnjosti, i izgledalo je da lica duhova - iskrivljena ili jadom ili lošim staklom - urlaju na nju. Tada su se zatvorili svi segmenti osim jednog i posjetitelj je ponovno zatražio njezinu pozornost.

“Kutija je sredstvo za razbijanje površine realnosti”, rekao je. “Vrsta prizivanja kojim mi Cenobiti možemo biti obaviješteni -”

“Tko?” rekla je.

“To si napravila u neznanju”, rekao je posjetitelj. “Da li sam u pravu?”

“Jesi.”

“Događalo se i prije”, stigao je odgovor. “Ali tu nema pomoći. Nema načina za zatvaranje Procjepa, sve dok ne uzmemo ono što je naše ...”

“Ovo je pogreška -”

“Ne pokušavaj se opirati. To je izvan tvoje kontrole. Moraš poći sa mnom.”

Odmahnula je glavom. Imala je dovoljno nasilnih noćnih mora za cijeli život.

“Neću poći s tobom”, rekla je. “Proklet bio, neću -”

Dok je govorila vrata su se otvorila. Medicinska sestra koju nije prepoznala - najvjerojatnije iz noćne smjene - stajala je tamo.

“Da li ste zvali?” upitala je.

Kirsty je pogledala Cenobita, a zatim vratila pogled na medicinsku sestru. Stajali su udaljeni manje od metra.

“Ona me ne vidi”, rekao joj je. “A ni ne čuje me. Ja pripadam tebi, Kirsty. I ti meni.”

“Ne”, rekla je.

“Jeste li sigurni?” rekla je medicinska sestra. “Učinilo mi se da sam čula -”

Kirsty je odmahnula glavom. Bilo je to ludilo; totalno ludilo.

“Trebali bi biti u krevetu”, zamolila je medicinska sestra. “Ovako ćete još umrijeti.”

Cenobit se cerekao.

“Vratit ću se za pet minuta”, rekla je medicinska sestra. “Molim vas, vratite se na spavanje.”

I ponovno je otišla.

“Bolje je da krenemo”, rekao je. “Ostavimo ih njihovom krpanju, a? Tako depresivna mjesta.”

“Ne možeš to učiniti”, bila je uporna.

Međutim, on je ipak krenuo prema njoj. Niz sićušnih zvona visio je s kržljavog mesa njegovog vrata i zveckao dok je prilazio. Smrad koji je širio tjerao ju je na povraćanje.

“Čekaj”, rekla je.

“Bez suza, molim te. To je gubitak dobre patnje.”

“Kutija”, rekla je u očaju. “Ne želiš li znati otkuda mi?”

“Ne baš.”

“Frank Cotton”, rekla je. “Da li ti ime nešto znači? Frank Cotton.”

Cenobit se nasmiješio.

“Oh, da. Poznajemo Franka.”

“I on je riješio tajnu kutije, u pravu sam, zar ne?”

“Želio je zadovoljstvo, sve dok mu ga nismo dali. Nakon toga se previjao poput crva.”

“Ako te odvedem do njega ...”

“Znači, živ je?”

“Vrlo živ.”

“I ti predlažeš što? Da njega uzmem natrag umjesto tebe?”

“*Da. Da. Zašto ne! Da.*”

Cenobit se odmaknuo od nje. Soba je uzdahnula.

“U iskušenju sam”, rekao je. Onda: “Ali možda me ti varaš. Možda je ovo laž da dobiješ na vremenu.”

“Znam *gdje je*, za ime Božje”, rekla je. “On mi je ovo učinio!” Ispružila je svoje ozlijeđene ruke za njegov pregled.

“Ako lažeš -” rekao je, “- ako se pokušavaš izmigliti iz ovoga -”

“Ne pokušavam.”

“Onda nam ga predaj živog ...”

Željela je zaplakati od olakšanja.

“... neka prizna sam sebe. I možda ti nećemo rastrgati dušu.”

JEDANAEST

Rory je stajao u hodniku i gledao Juliju, *njegovu* Juliju, ženu kojoj se jednom zakleo na ljubav sve dok ih smrt ne rastavi. U to je vrijeme izgledalo da to obećanje neće biti teško održati. Divio joj se otkad je znao za sebe, sanjajući o njoj po noći i provodeći dane u skladanju ljubavnih pjesama punih ogromne besmislenosti za nju. Ali stvari su se promijenile i on je naučio, gledajući ih kako se mijenjaju, da su najveća mučenja najčešće profinjena. U posljednje je vrijeme bilo trenutaka u kojima bi više volio smrt od divljih konja nego crva sumnje koji ga je lišio veselja.

Sada, dok ju je gledao kako stoji u dnu stepenica bilo je nemoguće čak i zamisliti kako su stvari nekada bile dobre. Sve je bilo sumnja i prljavština.

Zbog jedne je stvari bio zadovoljan: izgledala je uznemireno. Možda je to značilo da je priznanje u zraku, indiskrecije koje će isplivati iz nje i koje će joj on oprostiti u navali suza i razumijevanja.

“Izgledaš tužna”, rekao je.

Oklijevala je, a zatim rekla: “Teško je, Rory.”

“Što?”

Izgledala je kao da će odustati prije nego što počne.
“Što?” bio je uporan.

“Imam ti toliko toga za reći.”

Njezina je ruka, vidio je, tako grčevito stiskala ogradu stepeništa da su joj zglobovi pobljedili. “Slušam”, rekao je. Moći će ju ponovno voljeti, kad bi samo bila iskrena s njim. “Reci mi”, rekao je.

“Mislim, možda ... možda bi bilo lakše da ti *poka-
žem ...*” rekla mu je i nakon toga ga povelala gore.

2

Vjetar koji je uznemiravao ulice nije bio topao, sudeći po načinu na koji su pješaci podigli svoje kragne i spustili lica. Ali Kirsty nije osjećala hladnoću. Da li je razlog tomu bio njezin nevidljivi suputnik koji ju je branio od hladnoće - omotavajući ju vatrom koju su Drevni prizivali da spale grješnike? Ili to, ili je bila suviše prestrašena da bi nešto osjetila.

Ali ipak se nije tako osjećala, *nije bila* prestrašena. Osjećaj u njezinom želucu bio je mnogo neodređeniji. Otvorila je vrata - ista vrata koja je otvorio Roryjev brat - i sada je hodala s demonima. I na kraju svog puta stići će do osvete. Pronaći će stvora koji ju je ranio i mučio i natjerati ga da osjeti bespomoćnost kakvu je sama pretrpjela. Gledat će ga kako se grči. Više: uživat će u tome. Bol je iz nje napravio sadista.

Dok je hodala Ulicom Lodovica osvrnula se u potrazi za Cenobitom, ali nije ga nigdje bilo. Neustrašivo je prišla kući. Nije imala na umu nikakav plan: previše je mogućnosti trebalo uzeti u obzir. Pod prvo, da li će Julia biti tamo - i ako bude, kolika je njezina upletenost u sve ovo? Nemoгуće je vjerovati da je mogla biti samo nevini promatrač, ali možda je djelovala iz straha od Franka; sljedećih nekoliko minuta mogu pružiti odgovore. Pozvonila je i čekala.

Vrata je otvorila Julia. U ruci je imala komadić bijele čipke.

“Kirsty”, rekla je, očigledno neuznemirena njezinom pojavom. “Kasno je ...”

“Gdje je Rory?” bile su prve Kirstyne riječi. Nisu bile baš ono što je očekivala, ali došle su samovoljno.

“Ovdje je”, odgovorila je smireno Julia, kao da pokušava umiriti pomahnitalo dijete. “Nešto nije u redu?”

“Željela bih ga vidjeti”, odgovorila je Kirsty.

“Roryja?”

“Da ...”

Zakoračila je preko praga bez poziva. Julia nije prigovorila, nego je iza nje zatvorila vrata.

Tek je sada Kirsty osjetila hladnoću. Stajala je u hodniku i drhtala.

“Užasno izgledaš ...”, ravnodušno je rekla Julia.

“Bila sam ovdje danas popodne”, izlanula je. “Vidjela sam što se dogodilo, Julia. *Vidjela* sam.”

“Što je bilo za vidjeti?” stigao je odgovor; njezina je postojanost bila nepokolebana.

“Znaš.”

“Pa baš i ne znam.”

“Želim razgovarati s Roryjem ...”

“Naravno”, došao je odgovor. “Ali imaj obzira, hoćeš li? Ne osjeća se baš dobro.”

Povela je Kirsty do blagovaonice. Rory je sjedio za stolom; u rukama je držao čašu žestokog, boca je stajala pored njega. Preko susjedne stolice bila je prebačena Julijina vjenčanica. Pogled na vjenčanicu potaknuo je prepoznavanje komadića čipke u njezinoj ruci: bio je to mladenkin veo.

Rory je izgledao mnogo gore zbog iscrpljenosti. Imao je osušene krvi na licu i u kosi. Osmijeh koji je ponudio bio je srdačan, ali umoran.

“Što se dogodilo ...?” upitala ga je.

“Sada je sve u redu, Kirsty”, rekao je. Glas mu je težio šapatu. “Julia mi je sve rekla ... i sve je u redu.”

“Ne”, rekla je, znajući da je bilo nemoguće da zna cijelu priču.

“Došla si ovamo danas popodne.”

“Tako je.”

“To je bio nesretan slučaj.”

“Ti ... ti si me zamolio ...” Pogledala je Juliju koja je stajala na vratima, a onda Roryja. “Mislila sam da sam učinila ono što si želio.”

“Da. Znam. Znam. Jedino mi je žao što si uvučena u ovaj stravični događaj -”

“Ti znaš što je tvoj brat učinio?” rekla je. “Znaš što je prizivao?”

“Znam dovoljno”, odvratio je Rory. “Stvar je u tome što je sada gotovo.”

“Na što misliš?”

“Što god da ti je učinio, ja ću se iskupiti -”

“Što misliš pod tim *gotovo*?”

“Mrtav je, Kirsty.”

(“... *Predaj nam ga živog i možda ti nećemo rastrgati dušu.*”)

“Mrtav?”

“Uništili smo ga, Julia i ja. Nije bilo preteško. Mislio je da mi može vjerovati, znaš, mislio je da krv nije voda. Pa i nije. Ne bih dopustio čovjeku poput njega da živi ...”

Osjetila je kako se nešto grči u njezinom želucu. Da li su Cenobiti već zabili svoje kuke u nju, pletući tepih od njezinih crijeva?

“Bilo je to lijepo od tebe, Kirsty. Toliko riskirati vraćajući se ovamo ...”

(Nešto je bilo pored njezinog ramena. “*Daj mi svoju dušu*”, reklo je.)

“... otići ću vlastima kada se malo oporavim. Pokušat ću, i naći način da shvate.”

“Ubili ste ga?” rekla je.

“Da.”

“Ne vjerujem ...” promrmljala je.

“Odvedi ju gore,” rekao je Rory Juliji, “pokaži joj.”

“Želiš li vidjeti?” zanimalo je Juliju.

Kirsty je kimnula glavom i pratila ju.

U hodniku je bilo toplije nego dolje, a zrak je bio sluzav i siv poput vode nakon opranog posuđa. Vrata Frankove sobe bila su odškrinuta. Stvor koji je ležao na golim daskama u klupku isprekidanih zavoja još se uvijek pario. Njegov je vrat bio vidljivo slomljen, glava nakrivljena na ramenima. Bio je lišen kože od glave do pete.

Kirsty je od mučnine okrenula glavu.

“Zadovoljna?” upitala je Julia.

Kirsty nije odgovorila, nego je napustila sobu i izašla u hodnik. Zrak je pored njezinog ramena bio nemiran.

(“*Izgubila si*”, reklo je nešto u njezinoj blizini.

“*Znam*”, promrmljala je.)

Zvono je počelo zvoniti, zvonjavu za nju, sigurno; i metež krila u blizini, karneval lešinara. Požurila je niz stepenice, moleći se da ju ne sustigne prije nego što stigne do vrata. Ako joj iščupaju srce neka Rory bude pošteđen prizora. Neke je se sjeća kao jake, sa smiješkom na usnama, a ne preklinjanjima.

Iza nje, Julia je upitala: “Kamo ideš?” Kada odgovor nije stigao nastavila je govoriti: “Nemoj nikome ništa reći, Kirsty”, inzistirala je. “Možemo ovo srediti, Rory i ja -”

Njezin je glas odvratio Roryja od njegovog pića. Pojavio se u hodniku. Rane koje je Frank nanio izgledale su mnogo gore nego što je Kirsty isprva pomislila. Na desetak je mjesta imao masnice na licu, a koža na vratu bila mu je izbrazdana. Kada mu je prišla, posegnuo je i uhvatio ju za ruku.

“Julia je u pravu”, rekao je. “Prepusti nama da prijavimo događaje, hoćeš li?”

Bilo je tako mnogo stvari koje mu je željela u tom trenutku reći, ali nije ostalo vremena ni za jednu. Zvono je u njezinoj glavi postajalo sve glasnije. Netko je prebacio svoja crijeva oko njezinog vrata i stezao omču.

“Prekasno je ...” promrmljala je Roryju i odgurnula njegovu ruku.

“Na što misliš?” rekao joj je, dok je prelazila metre koji su je dijelili od vrata. “Ne idi, Kirsty. Ne još. Reci mi na što misliš.”

Nije si mogla pomoći, morala ga je pogledati i nadati se da će na njezinom licu vidjeti svo žaljenje koje je osjećala.

“U redu je”, nježno je rekao, još se uvijek nadajući da će ju izliječiti. “Stvarno, u redu je.” Raširio je ruke. “*Dođi tatici*”, rekao je.

Fraza iz Roryjevih usta nije zvučala pravilno. Neki dječaci nikada ne odrastu da bi bili tatice, bez obzira koliko djece začeli.

Kirsty je položila ruku na zid da zadrži ravnotežu.

Rory nije razgovarao s njom. Bio je to Frank. Neka-ko, to je bio Frank -

Grčevito se držala te misli kroz rastuću zvonjavu, sada tako glasnu da je izgledalo da će joj se glava razletjeti. Rory joj se još uvijek smiješio, raširenih ruku. Također je i govorio, ali više nije mogla čuti što govori. Nježno meso njegovog lica oblikovalo je riječi. Ali zvonjava ih je potapala. Bila je zahvalna toj činjenici; lakše je mogla negirati dokaz pred svojim očima.

“Znam tko si ti ...” iznenada je rekla, nesigurna da li se njezine riječi mogu čuti ili ne, ali nepokolebljivo sigurna u njihovu istinitost. Roryjev leš je bio gore; ostavljen da leži u Frankovim odbačenim zavojima. Oteta je koža bila sada vjenčana za tijelo njegovog brata, brak zapečaćen puštanjem krvi. Da! To je to.

Omče oko njezinog vrata su se stezale; preostali su samo trenuci prije nego što je odvuču. U očaju je krenula hodnikom prema stvoru s Roryjevim licem.

“To si ti -” rekla je.

Lice joj se neustrašivo nasmiješilo.

Posegnula je i pokušala ga zgrabiti. Iznenaden, zakoračio je unatrag da izbjegne njezin dodir; pomaknuo se gracioznom tromošću, ali na neki je način uspio izbjeći dodirivanje. Zvona su bila nepodnošljiva; mrvila su njezine misli, pretvarajući joj mozak u prašinu. Na rubu zdravog razuma ponovno je posegnula za njim i ovoga ju puta baš i nije uspio izbjeći. Njezini su nokti zagreblili meso njegovog obraza i koža je, tako nedavno presađena, kliznula poput svile. Krvavo, pohabano meso ispod činilo je stravičan prizor.

Iza nje Julia je zavrištala.

I odjednom zvona više nisu bila u Kirstynoj glavi. Bila su u kući; na svijetu.

Žarulje u hodniku zasljepujuće su bliještale, a onda su se - njihove su niti pregorjele - ugasile. Nastalo je kratko razdoblje potpune tame, za vrijeme kojeg je čula cviljenje koje je moglo ali nije moralo dolaziti s njezinih usana. Zatim je izgledalo kao da vatromet prska u život iz zidova i poda. Hodnik je zaplesao. U jednom trenutku klaustrica (zidovi su bili okupani grimizom); u sljedećem spavaća soba (nebesko plava, svijetložuta); nakon toga tunel vlaka utvara - pun brzine i vatrene stihije.

U jednom bljesku svjetla vidjela je Franka kako joj se približava, Roryjevo razderano lice visjelo mu je s čeljusti. Izbjegla je njegovu ispruženu ruku i sagnuta šmugнула u sobu. Primijetila je da je zahvat na njezinom grlu popustio, Cenobiti su očito shvatili svoju pogrešku. Uskoro će se umiješati, sigurno, i privesti kraju ovu farsu zamijenjenih identiteta. Neće čekati da Frank prizna kako je ispočetka mislila; bilo joj je dosta. Umjesto toga pobjeći će na stražnji izlaz kuće i ostaviti ih s njim.

Njezin je optimizam bio kratkog vijeka. Vatromet iz hodnika baca je nešto svjetla ispred nje u blagovaonicu; dovoljno da vidi da je već začarana. Nešto se kretalo po podu, poput pepela na vjetru, a stolice su poskakivale u zrak. Ona može biti nevina, ali sile koje su ovdje djelovale nisu obraćale pažnju na takve trivijalnosti; osjetila je da će, ako napravi još jedan korak, dozvati grozote.

Oklijevanje ju je vratilo u Frankov doseg, ali u trenutku dok je zamahivao prema njoj vatromet u hodniku je minuo i kliznula je od njega pod okriljem tame. Prekid je

bio prekratak. Nova su svjetla cvjetala u hodniku - i on je ponovo bio iza nje, blokirajući joj put prema prednjim vratima.

Zbog čega ga ne uzmu, za ime Božje? Zar ih nije dovela ovdje kako je obećala i skinula mu krinku?

Frank je otvorio jaknu. Za pojasom je imao okrvavljeni nož - nesumnjivo za deranje. Izvukao ga je i usmjerie prema Kirsty

“Od sada”, rekao je dok ju je vrebao, “ja sam Rory ...” Nije imala izbora nego uzmaknuti pred njim, vrata (bijeg; zdrav razum) su svakim korakom bila udaljenija. “Razumiješ li me? Ja sam sada Rory. I nitko nikada neće pomisliti drugačije.”

Petom je udarila u stepenicu i iznenada su se druge ruke našle na njoj posežući kroz ogradu stepeništa i grabeći ju za kosu. Iskrivila je glavu i podigla pogled. Bila je to Julia, naravno, opuštenog lica, lišena svih osjećaja. Zakrenula je Kirstynu glavu izlažući njezin vrat dok se Frankov blistavi nož približavao.

U posljednjem je trenutku Kirsty posegnula iznad svoje glave i zgrabila Julijinu ruku, vukući ju s njezinog uporišta na trećoj ili četvrtoj stepenici. Gubeći istovremeno i ravnotežu i zahvat na svojoj žrtvi, Julia je ispustila krik i pala, njezino je tijelo došlo između Kirsty i Frankovog zamaha. Oštrica je bila preblizu da bi se skrenula; ušla je u Julijin bok sve do drške. Uzdahnula je, a zatim oteturala hodnikom s nožem u tijelu.

Frank je to izgleda jedva primijetio. Njegove su oči ponovno bile na Kirsty i plamtjele jezivom glađu. Nije imala kuda pobjeći osim *gore*. Vatromet je još uvijek

bliještao, zvana su još uvijek zvonila, a ona se počela uspinjati stepenicama.

Vidjela je da ju njezin mučitelj ne prati u stopu. Julijini pozivi u pomoć odveli su ga do mjesta gdje je ležala, na pola puta između stepeništa i ulaznih vrata. Izvukao je nož iz njezinog boka. Zavrištala je od bola, i on se, kao da će joj pomoći, spustio na bok pored njezinog tijela. Podigla je ruku prema njemu, tražeći nježnost. On joj je u odgovor položio ruku na glavu i privukao ju sebi. U trenutku kada su njihova lica bila samo nekoliko centimetara udaljena, Julia je izgleda shvatila da su Frankove namjere daleko od plemenitih. Otvorila je usta s namjerom da vrisne, ali on je položio svoje usne na njezine i počeo se hraniti. Ritkala se i grebla po zraku. Uzaludno.

Odvojivši oči od ovog izopačenog prizora Kirsty se dovukla u podnožje stepenica.

Prvi joj kat nije pružao nikakvo pogodno skrovište, naravno, nije bilo ni nekog puta za bijeg, osim skoka kroz jedan od prozora. Ali vidjevši ledenu utjehu koju je Frank upravo ponudio svojoj ljubavnici, skok je bio u potpunosti poželjnija mogućnost. Pad bi joj mogao polomiti sve kosti u tijelu, ali bi barem monstruma lišila daljnjih zaliha hrane.

Izgledalo je da vatromet posustaje; hodnik se nalazio u zadimljenoj tami. Teturala je njime više nego što je hodala, prstima dodirujući zid.

Odozdo je ponovno čula Franka kako se kreće. Zavrišio je s Julijom.

Progovorio je dok se počinjao uspinjati stepenicama, isto incestno prizivanje: "*Dođi tatici.*"

Palo joj je na pamet da Cenobiti najvjerojatnije promatraju ovaj lov iz zabave i neće djelovati sve dok ne oстане samo jedan igrač: Frank. Bila je zalog njihovog zadovoljstva.

“Kurvini sinovi ...” procijedila je kroz zube i nadala se da su čuli.

Malo je nedostajalo da dosegne završetak hodnika. Ispred nje je bila soba za otpad. Da li ima dovoljno velik prozor da se provuče kroz njega? Ako ima skočit će i prokleti ih dok pada - sve ih prokleti, Boga i Vraga i što god ležalo između, prokleti ih i ne nadati se ničemu dok pada osim da beton bude milostiv s njom.

Frank ju je ponovno dozivao i bio je skoro na vrhu stepenica. Okrenula je ključ u bravi, otvorila vrata sobe za otpad i uvukla se unutra.

Da, imala je prozor. Bio je bez zavjese i mjesečina je kroz njega upadala zrakama neprilične ljepote osvjetljavajući dio namještaja i kutija. Prošla je kroz zbrku do prozora. Bio je nekoliko centimetara odškrinut da prozračí sobu. Podvukla je prste pod okvir i pokušala ga povući da se dovoljno otvori i omogućí joj provlačenje, ali njezine ruke nisu bile dorasle zadatku.

Hitro je tražila priručnu polugu, dok je njezin mozak smireno izračunavao broj koraka koji će njezinom progornitelju biti potrebni da prođe hodnikom. Manje od dvadeset, zaključila je, dok je skidala krpu s jednog sanduka za čaj, samo da bi otkrila mrtvog čovjeka kako zuri u nju iz sanduka, očiju luđački razrogačenih. Bio je polomljen na desetak mjesta, ruke smrskane i neprirodno savinute odostraga, noge smotane pod bradom. Upravo kada se spremala vrisnuti čula je Franka na vratima.

“Gdje si?” propitkivao je.

Poklopila je lice rukom da spriječi izlazak krika odvratnosti. U tom se trenutku pomaknula kvaka na vratima. Sagnula se izvan pogleda iza srušene fotelje gutajući vrisak.

Vrata su se otvorila. Čula je Frankov dah, pomalo napregnut; osluškivala tupo udaranje njegovih koraka na daskama. Zatim zvuk ponovnog zatvaranja vrata. Čuo se *klik*. Tišina.

Brojila je do trinaest i tek tada izvirila iz skrovišta, napola očekujući da je još uvijek s njom u sobi i čeka ju da se otkrije - ali ne, otišao je.

Gutanje zraka na kojem se njezin krik uzdizao dovelo je do neželjene popratne pojave: štucanja. Tako neočekivano da ga nije imala vremena potisnuti, zagrmilo je poput pušcanog hica. Ali iz hodnika se nisu čuli koraci koji se vraćaju. Frank je, izgleda, već bio izvan dosega zvuka. Dok se vraćala do prozora, očešala se o sanduk za čaj, drugi ju je štucaj prestrašio. U tišini je prekora želudac, ali uzaludno. Treći i četvrti su stigli neometano dok se još jednom hrvala s podizanjem prozora. I to je bio jalov pokušaj, nije imao namjeru surađivati.

Na kratko je razmišljala o razbijanju stakla i zvanju u pomoć, ali je munjevito odbacila pomisao. Frank bi joj jeo oči prije nego što bi susjedi uopće isplivali iz snova. Umjesto toga se vratila do vrata i malo ih odškrinula. Franku nije bilo ni traga, barem koliko su njezine oči bile u mogućnosti raspoznati sjenke. Pažljivo je još malo otvorila vrata i ponovno izašla na hodnik.

Tama je bila poput živog stvora; obasula ju je mračnim poljupcima. Tri je koraka prešla bez problema, a onda

četvrti. Na petom (njezin sretan broj) tijelo joj se okrenulo samoubojstvu. Štucnula je, ruka joj je bila pretroma da dosegne usta prije ispuštanja zvuka.

Ovoga puta ju je čuo.

“Tu si”, rekla je sjenka i Frank je kliznuo iz spavaće sobe blokirajući joj put. Bio je ogroman jer se upravo najeo - izgledao je širok poput hodnika - i smrdio je po mesu.

Kada je krenuo prema njoj, zavrištala je kao luda nemajući što izgubiti. Nije bio posramljen njezinom stravom. S centimetrima između njezinog tijela i noža bacila se postrance i otkrila da ju je peti korak doveo pred Frankovu sobu. Proteturala je kroz vrata. Bio je iza nje u času, zadovoljno likujući.

Ova je soba imala prozor, znala je; razbila ga je prije samo nekoliko sati. Ali tama je bila tako duboka kao da je imala povez na očima; čak ni tračka mjesečine da joj pomogne. Izgledalo je da je Frank isto tako izgubljen. Pozvao ju je u ovoj tmini; fijuk njegovog noža pratio je poziv dok je rezao zrak. Naprijed i natrag, lijevo i desno. Odmičući se od zvuka nogom je zapela za klupko zavoja na podu. U idućem je trenutku padala. Ipak, nije bubnula na daske nego na sluzavu hrpu Roryjevog leša. To je iz nje izvuklo urlik strave.

“Tu si”, rekao je Frank. Zamasi nožem iznenada su bili bliže, par centimetara od njezine glave. Ali bila je gluha za njih. Rukama je obgrlila tijelo ispod sebe i nadolazeća smrt bila je ništavna u usporedbi s bolom koji je sada osjećala držeći ga.

“Rory”, uzdahnula je, odlučna da joj njegovo ime bude na usnama kada nož stigne.

“Tako je”, rekao je Frank, “ ... Rory.”

Nekako je krađa Roryjevog imena bila neoprostiva poput krađe njegove kože; ili joj je tako njezin bol rekao. Koža nije ništa. Svinje imaju kožu; zmiје imaju kožu. Sa- stoji se od mrtvih stanica, odbačenih i izraslih i ponovno odbačenih. Ali ime? To je bila čarolija koja je dozivala uspomene. Neće dopustiti Franku da to otme.

“Rory je mrtav”, rekla je. Riječi su ju ubole, a s ubo- dom je došla slabašna pomisao.

“Tiho, dijete ...” rekao joj je.

Pretpostavimo da su Cenobiti čekali da se Frank ime- nuje? Nije li posjetitelj u bolnici rekao nešto o Franko- vom *samopriznanju*?

“Ti nisi Rory ...” rekla je.

“*Mi to znamo*”, stigao je odgovor, “ali ne zna nitko drugi ...”

“Tko si ti onda?”

“Jadno dijete. Gubiš razum, zar ne? Dobro je ...”

“Onda, tko si?”

“... tako je sigurnije.”

“*Tko?*”

“Tiho, dijete”, rekao je. Strelovito se oborio prema njoj u tami, njegovo lice samo pedalj daleko od njezinog. “Sve će biti u redu, poput kiše ...”

“Da?”

“Da. Frank je ovdje, ljubavi.”

“Frank?”

“Tako je. Ja sam *Frank*.”

Rekavši to zadao je smrtonosni udarac, ali ona ga je u tami čula kako dolazi i izbjegla njegov blagoslov. Sekun- du kasnije zvonjava je ponovno počela i gola žarulja u sredini sobe zatreperila je u život. Pod svjetlom je vidjela

Franka pored njegovog brata, nož zabijen u guzicu mrtvog čovjeka. Dok ga je vadio iz rane, ponovno ju je pogledao.

Novi udar zvona, ustao je i bio bi ju napao ... da nije bilo glasa.

Izgovorio je njegovo ime, blago, kao da zove dijete na igru.

“Frank.”

Njegovo se lice cijedilo po drugi puta te noći. Izraz zbunjenosti prolepršao je njime, a za njegovim petama, užas.

Polako je okrenuo glavu da pogleda govornika. Bio je to Cenobit, njegove su kuke svjetlucale. Iza njega Kirsty je vidjela još tri lika, njihova tijela katalogi unakaženosti.

Frank je bacio pogled na Kirsty.

“Ti si ovo učinila”, rekao je.

Kimnula je glavom.

“Izlazi odavde”, rekao je jedan od pridošlica. “Ovo više nije tvoj posao.”

“Kurvo!” Frank je zaurlao na nju. “Droljo! *Jebena prevarantska kurvetino!*”

Uzvici bijesa pratili su ju preko sobe do vrata. Kada je rukom uhvatila kvaku čula ga je kako dolazi za njom i okrenula se da bi otkrila da stoji udaljen od nje manje od trideset centimetara s nožem za dlaku udaljenim od njezinog tijela. Ali tamo je bio ukopan, u nemogućnosti da se pomakne ni za milimetar.

Zabili su kuke u njega, u meso njegovih ruku i nogu i uvili ih kroz meso njegovog lica. Kuke su bile pričvršćene na lance koje su držali napetima. Čuo se blagi zvuk kako je njegov otpor vukao kuke u njegove mišiće. Usta su mu bila širom razjapljena, vrat i prsa izbrazdani.

Nož je kliznuo iz njegovih prstiju. Ispljunuo je posljednju, nesuvislu kletvu na nju, njegovo se tijelo sada treslo dok je gubilo bitku s njima. Centimetar po centimetar povlačili su ga natrag prema središtu sobe.

“*Idi*”, rekao je Cenobitov glas. Više ih nije mogla vidjeti; već su bili izgubljeni u zraku poštrcanom krvlju. Prihvatajući njihov savjet otvorila je vrata dok je Frank u pozadini počeo vrištati.

Kada je zakoračila u hodnik žbuka se rušila sa stropa; kuća je režala od podruma do krova. Morala je biti hitra, znala je, prije nego što, kakvi god demoni ovdje bili na djelu, ne razvale kuću.

Ali, iako je vremena bilo malo, nije se mogla spriječiti da ne baci jedan pogled na Franka da bude sigurna da više neće doći za njom.

Bio je *in extremis*; zakačen kroz desetak ili više mjesa, nove su rane nastajale čak i dok je gledala. Raspet ispod usamljene žarulje, tijela dovedenog do granica izdržljivosti i preko njih, dao je oduška urlicima koji bi u njoj pobudili žaljenje da ga nije dobro upoznala.

Izenada, njegovi su krici prestali. Nastala je stanka. A onda je, u posljednjim činu prkosa, trgnuo svojom otežalom glavom i pogledao ju, susrećući njezin pogled očima iz kojih je nestala sva dvoličnost i zloba. Iskrile su dok su počivale na njoj; biseri u strvini.

Lanci su u odgovor bili povučeni za centimetar čvršće, ali Cenobiti nisu iz njega izvukli nove krikove. Umjesto toga isplazio je jezik na Kirsty i palacao njime naprijed i natrag preko zuba u gesti nepokajničke podlosti.

Nakon toga bio je rastrgan.

Udovi su mu bili odvojeni od torza, a glava od rame-
na u provali djelića kostiju i topline. Zalupila je vrata u
trenutku kada je nešto udarilo u njih s druge strane. Nje-
gova glava, pretpostavila je.

Nakon toga teturala je niz stepenice, s vukovima koji
su zavijali u zidovima, zvonima, metežu posvuda - zguš-
njavajući zrak poput dima - s duhovima ranjenih ptica pri-
šivenih krilo za krilo i izgubljenih za letenje.

Sišla je stepenicama i hodnikom krenula prema ulaz-
nim vratima, ali kada je stigla tik do slobode čula je kako
netko izgovara njezino ime.

Bila je to Julia. Krv na podu hodnika označavala je
trag od mjesta gdje ju je Frank napustio do blagovaonice.

“Kirsty ...” ponovno je pozvala. Bio je to jadan zvuk
i unatoč zraku prigušenom lepetanjem krila nije si mogla
pomoći nego je krenula u potragu za njim ulazeći u blago-
vaonicu.

Namještaj je bio tinjajući ugljen; pepeo koji je kra-
jičkom oka opazila bio je smrdljivi tepih. I tamo je, u sre-
dištu ove domaće pustoši, sjedila mladenka. Nekom izuzet-
nom snagom volje Julia je uspjela obući vjenčanicu i pri-
čvrstiti veo na glavu. Sada je sjedila u prašini, haljina po-
crnjela. Ipak je izgledala blistavo; ljepše, uistinu, uzevši u
obzir činjenicu da je bila okružena ruševinama.

“Pomozi mi”, rekla je, i tek je sada Kirsty shvatila da
glas koji je čula ne dolazi ispod bogatog vela, nego s mla-
denkinog krila.

I sada su se obilni nabori haljine rastvarali, a tamo je
bila Julijina glava - položena na jastuk okrvavljene svile i
uokvirena vodopadom kestenjaste kose. Lišena pluća, kako
je mogla govoriti? Ipak je govorila -

“Kirsty ...” rekla je, preklinjala - i zastenjala, i zakotrljala se natrag u mladenkinom krilu kao da se nada poništiti uzrok.

Kirsty joj je mogla pomoći - mogla ju je zgrabiti i prosuti joj mozak - ali mladenkin veo počeo se trzati i sada se podizao kao da su ga potezali nevidljivi prsti. Ispod njega je zatreperilo svjetlo i postalo blistavo i još blistavije; a sa svjetlom glas.

“*Ja sam Inženjer*”, uzdahnuo je. Ništa više od toga.

Onda su se izgužvani nabori podigli još više, a glava ispod je poprimila sjaj manjeg sunca.

Nije čekala da ju blještavilo zaslijepi. Umjesto toga uzmaknula je hodnikom - ptice umalo stvarne sada, vukovi izbezumljeni - i bacila se na ulazna vrata dok je strop hodnika počeo popuštati.

Noć ju je došla dočekati - čista tama. Udisala ju je pohlepnim udasima dok je u trku napuštala kuću. Bio je to njezin drugi takav odlazak. Neka Bog pomogne njezinom zdravom razumu ako ikad dođe do trećeg.

Pogledala je unatrag došavši do ugla Ulice Lodovica. Kuća nije popustila pred razularenim silama u unutrašnjosti. Sada je stajala tiha poput groba. Ne; *tiša*.

U trenutku dok se okretala netko se sudario s njom. Uzviknula je od iznenađenja, ali zbunjeni se prolaznik već udaljivao u uznemirujući mrak koji je prethodio jutru. Dok je lik treperio na granici stvarnosti pogledao je unatrag i njegova je glava gorjela u tami, stožac bijelog plamena. Bio je to Inženjer. Nije imala vremena skrenuti pogled; u idućem je trenutku nestao ostavljajući svoj sjaj u njezinim očima.

Tek je tada shvatila svrhu sudara. Lemarchandova kutija bila joj je predana natrag i ležala je u njezinoj ruci.

Površina joj je bila besprijekorno zatvorena i polirana do visokog sjaja. Iako ju nije proučila bila je sigurna da nije ostavljen trag za njezino rješavanje. Sljedeći će istraživač putovati njezinim stranicama bez zemljovida. I da li je do tog vremena ona izabrana za čuvara? Izgleda da je.

Okrenula ju je u ruci. U nekoliko joj se trenutaka činilo da vidi duhove u laku. Julijino lice, i Frankovo. Ponožno ju je okrenula da vidi da li je Rory zarobljen unutra: ali ne. Gdje god bio, to nije bilo ovdje. Bilo je drugih zagonetki, možda, koje bi, ako se riješe, omogućile ulaz do mjesta na kojem obitava. Križaljka možda, čije bi rješenje podiglo zasun rajskog vrta; ili slagalica čije kompletiranje osigurava pristup u Zemlju čuda.

Čekat će i gledati, kao što je oduvijek čekala i gledala, nadajući se da će jednog dana takva zagonetka doći do nje. Ali ako do toga ne dođe neće previše žaliti, iz straha da bi liječenje slomljenih srca moglo biti zagonetka za čije rješavanje ni pamet ni vrijeme nemaju umješnosti.

Clive Barker

Clive Barker rođen je u Liverpoolu 1952. godine. Vrlo brzo, djelima poput zbirke priča *The Books of Blood* 1-6 te romanima *Cabal*, *The Great and Secret Show*, *The Thief of Always*, *The Hellbound Heart*, i nadasve i od publike i od kritike hvaljenim *Weave-worldom*, postaje jedan od najcjenjenijih mlađih pisaca fantastične i horror literature.

Pored romana i kratkih priča piše scenarije za film i kazalište, bavi se producentskim poslom i režijom.

Među njegovim filmovima svakako su najpoznatiji *Night Breed*, *Candyman* i *Lord of Illusions*. Kulturnim mu se ostvarenjem smatra film **Hellraiser**, koji je radio na osnovu vlastitog romana **Pakleno srce** (*Hellbound Heart*).

Živi i radi u Los Angelesu.